Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Ewald, Carl.
Titel | Title:	Fem nye Æventyr.
Alternativ titel | Alternative title:	5 nye Æventyr.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : A. Christiansens Forlag, 1894
Fysiske størrelse | Physical extent:	126 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.- 123.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021308235

FEM NYE ÆVENTYR

AF

CARL EWALD.

KØBENHAVN.
A. CHRISTIANSENS FORLAG.
1894.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

København. — Græbes Bogtrykkeri.

TIL

ELLEN EWALD.

Vi gik — din lille Haand i min —
en Sommermorgen frisk og fin
i Birkeskovens Gemme;
En Helgolænder rammed ind
din røde, runde Barnekind —
end hører jeg din Stemme.
Da lærte jeg dig Blomsters Navn
og Fugles Kvidder, Træers Gavn,
alt, hvad du kunde nemme.
Ak, du kan ikke huske det,
og jeg kan ikke glemme.

Og nu er tyndt og hvidt mit Haar,
for siden randt der mange Aar,
de gode med de slemme.
Og der, hvor jeg i Skoven gaar,
og der, hvor mine Stuer staar,
der har du ikke hjemme.
Der vil jeg aldrig finde dig.
Lad Bogen her da minde dig
om Birkeskovens Gemme.
For du kan ikke huske det,
og jeg kan ikke glemme.

Den 20. August 1894.

FEM NYE ÆVENTYR.

INDHOLD.

Jorden og Kometen.
Den gamle Pæl.
Blomsterne.
Korallerne.
Fire fine Venner.

Jorden og Kometen.

Den Historie, jeg nu vil fortælle, er højst forunderlig.

Den varer flere Hundrede Aar, saadan, at hvis en af os skulde være med i den, vilde han være død og begravet, længe inden den var forbi, ja, inden den var kommen rigtig i Gang.

Den foregaar ude i Verdensrummet, hvor alle Stjernerne svømmer, og hvor der er saa koldt, at den tykkeste Vinterfrakke ikke vilde forslaa mere end en stumpet Skjorte.

Og Verdensrummet er saa stort, at ingen kan sige det.

Men det gør nu ikke noget.

For hvis der var en, som kunde, saa vilde de andre alligevel ikke forstaa ham.

Derude i Verdensrummet gik Jorden sin Gang, som den har gaaet den i mange, mange Aar og gaar den endnu den Dag i Dag. Rundt om Solen gik den, bestandig rundt, rundt, rundt, saa en anden én for længe siden var bleven svimmel af det.

Men Jorden blev ikke svimmel, eftersom den var vant til Turen, der ellers ikke var nogen Sviptur. Den varede nemlig et helt Aar, og ikke saa snart var den færdig med den ene Tur, før den begyndte paa den næste.

Og ret som om den vilde være rent tosset i Hovedet, drejede den sig hele Tiden rundt om sig selv, akurat som en Hundehvalp, der løber efter sin Hale.

Men det var den nu ikke mere end et Døgn om, og den gjorde det bare, for at Solen skulde skinne ligelig paa alle Sider af den. For paa den Side, der vender bort fra Solen, er det alle Tider mørk Nat. Og hvis Jorden hele Tiden holdt Evropa, Asien og Afrika hen imod Solen, saa vilde de jo aldrig i Evighed komme op af Sengen i Amerika.

Det var nu slet ikke saa lidt, Jorden havde at passe paa. Og den havde endda mere endnu.

Den havde nemlig Maanen.

Nu kunde Maanen jo rigtignok passe sig selv, naar det skulde være. For den havde ikke andet at

gøre end ganske ligesom Jorden at dreje sig rundt om sig selv og saa desuden gaa rundt om Jorden, ligesom Jorden gik rundt om Solen. Den var meget mindre end Jorden og havde i Virkeligheden ingenting, den skulde have sagt. Derfor talte Jorden altid til den i en kommanderende Tone, og til Gengæld drillede Maanen den hvert Øjeblik.

Noget kom det jo ogsaa af, at de to var hinanden saa nær, og at alle de andre Stjerner var for langt borte, til at de kunde snakke med dem. Naar man evig og altid skal være sammen, bliver man let gal i Hovedet paa hinanden.

Regelmæssig een Gang hver Maaned var Maanen fuld. Saa gik den og grinede med sit runde Ansigt og gjorde Jorden aldeles rasende.

«Se, hvor han skinner, den jammerlige Drabant!» sagde Jorden. «Han bilder sig nok ind, han er Fiksstjerne.»

Maanen grinte bare, saa længe det varede. Men det varede aldrig ret længe. For hver Nat, der gik, blev den længere og længere i Ansigtet og saa ud, som om den havde Tømmermænd efter Rusen. Til sidst blev den helt væk, men kom straks efter frem igen og blev større og større, til den atter var fuld.

«Er du med?» spurgte Jorden.

«Naturligvis er jeg det,» svarede Maanen.

«Jeg haaber, du passer Tiden ordentlig,» sagde Jorden. «For hver Gang jeg løber rundt om Solen, løber du tretten Gange rundt om mig, at du husker det. Ellers kommer der Kludder i Almanaken.»

«Jeg har rendt her længe nok til at vide, hvad jeg har at gøre, din arrige gamle Planet!» sagde Maanen, for den var netop fuld den Dag, og saa var den altid stor paa det.

Men den havde ogsaa en anden Maade at drille Jorden paa. Somme Tider trak den saa meget af det Vand, der flød paa Jorden, som den bare kunde, over paa den ene Side, saa der blev Højvande der og Lavvande paa den anden. Saa hændte det sig, at der blev Oversvømmelse og Ulykker paa det ene Sted, og at Skibene strandede paa det andet. Og de Folk, det gik ud over, raabte, at det var en forbandet Jord, som ikke var til at holde ud at leve paa. Men det krænkede naturligvis Jorden, da den ikke kunde gøre ved det, og saa blev den dobbelt vred paa Maanen.

«Nu er den fuld igen, det Svin,» sagde den. «Jeg gad i Grunden vide, hvad Nytte den gør ved at rende der og dandere.»

Saadan mundhuggedes de, medens det ene Aar randt efter det andet, og de gik deres bestemte Gang.

Rundt om dem gik de andre Stjerner med deres Sorger og Bekymřinger. Og midt i det hele lyste Solen over dem alle.

En Dag midt i Marts kom en fremmed Stjerne svømmende i Verdensrummet.

Hverken Jorden eller Maanen havde nogen Sinde sét den før, og det kan nok være, de gjorde store Øjne. Den lignede heller ikke de andre Stjerner, for den havde en lang, lysende Hale.

«Hvad i al Verden er det for en Fyr?» sagde Jorden.

«Nu har jeg aldrig set Magen!» sagde Maanen.

De blev begge to saa overraskede, at de var lige ved at staa stille. Den fremmede Stjerne kom nærmere, og Jorden begyndte at blive bange for, at den skulde løbe bus paa den. Da den var kommen nær nok, til at den kunde raabes op, skreg Jorden:

«Haløj! Hvad vil du her paa min Vej? Hvem er du? Hvor kommer du fra? Hvor skal du hen?»

«Det er mange Spørgsmaal paa een Gang,» sagde den fremmede Stjerne.

«Hvem er du?» spurgte Jorden igen.

«Jeg er bare en lille Komet,» sagde Stjernen. «Men hvem er du?»

«Men jeg er jo Jorden. — Saa véd du vel Besked?»

«Saamænd gør jeg ikke nej,» svarede Kometen. «Jeg er ganske fremmed paa denne Himmelegn, har ikke været her før og er ikke præsenteret for en eneste af Stjernerne.»

«Da er du kommen til den rette,» sagde Jorden vigtig. «Det er ellers ikke min Vane at prale, men jeg tør nok sige, jeg er den bedst begavede af os alle sammen.»

«Det var jo heldigt,» sagde Kometen. «Men skynd dig nu lidt at fortælle. Jeg har ikke Tid til at ligge ret længe her og drive.»

«Vi skyder da en meget pæn Fart,» sagde Jorden venlig. «Tag og gaa med en Gang rundt om Solen — hvad? Det varer kun et Aar. Saa kan vi snakke saa rart sammen.»

«Pyt!» svarede Kometen haanlig. «Kalder du det Fart? Du kan tro, jeg plejer at sætte anderledes Kraft paa. Skynd dig nu lidt og lad mig høre, hvad I er for Folk her til Lands.»

«Lov mig først, at du vil tage Dig i Agt for at rende paa mig,» sagde Jorden.

Den fremmede Stjerne lo, saa dens Hale spaltedes i tre.

«Naa — du er bange for at faa en paa Planeten?» sagde den. «Vær du bare rolig. Jeg er ganske løs og luftig, og hvis jeg stødte sammen med en Klods som dig, vilde jeg gaa i tusinde Stumper og Stykker.»

«Aha!» sagde Jorden interesseret. «Du er bar Ild? Det har jeg saamænd ogsaa været en Gang.»

«Det er nok længe siden,» svarede Kometen mistroisk. «Jeg synes, Du har en stor Is-Kalot paa Polen?»

«Det har jeg ogsaa,» sagde Jorden. «En paa hver Pol oven i Købet. Men jeg tror ikke, det gør noget med koldt Hoved og kolde Fødder, naar man bare holder sig godt varm om Maven.»

«Naa — men Ilden?» spurgte Kometen.

«Den har jeg inden i mig,» sagde Jorden. «Du kan saamænd gerne faa den at se.»

Og straks lod den et Par af sine største Vulkaner sprude Ild, saa det stod efter.

«Se, se!» sagde Kometen. «Lidt er der jo virkelig.»

«Lidt?» sagde Jorden fornærmet. «Jeg har hele Maven fuld, kan jeg fortælle Dig. Det er netop det, der gør mig saa overordentlig interessant. Ser du... jeg har en Gang været ligesaadan en løs og luftig

Kammerat som du. Men saa tog jeg mig sammen og blev efterhaanden tættere. Til sidst lagde der sig en tyk Skorpe uden om mig, og nu kan jeg ikke lave andet end Skorstensild i mine Vulkaner. Men Ild har jeg i mig.»

«Det maa være lidt generende med den Skorpe,» sagde Kometen.

«Naa—aa,» sagde Jorden. «Man vænner sig jo efterhaanden til det. Og nu er der Mennesker paa den.»

«Mennesker?» gentog Kometen. «Hvad er det for noget?»

Jorden kløede sig eftertænksomt i Nordpolen og kom derved til at skubbe til Iskalotten, saa der løsnedes et Par vældige Blokke, der drev ud i Havet som Isbjerge.

«Tja—e,» sagde den saa. «Egentlig er det vist saadan en Slags Utøj.»

«Føj!» sagde Kometen.

Jorden tav igen lidt stille, som om den tænkte over det. Saa sagde den:

«De kribler og krabler i det mindste, saa de somme Tider er nær ved at gøre mig tosset. Og alt som Tiden gaar, og der kommer flere af dem, bliver de værre og værre. De roder mig igennem paa Kryds

og paa tværs for at finde Kul og Metal og hvad andet, de kan bruge. De lægger Skinner paa mig og kører rundt om mig med Damp, sprænger Huller i mine største Bjerge, slaar Broer over mine Vande. De siger selv, de er mine Herrer.»

«Jeg synes, det maa være lidt flovt for en Stjerne at lade sig kommandere af saadant noget Kryb,» sagde Kometen. «Kan Du ikke ryste dem af dig?»

«Jeg har prøvet paa det,» sagde Jorden. «Og det mer end een Gang og paa forskellig Maade. Jeg har kastet en Mængde Ild og glødende Stene op gennem mine Vulkaner og begravet hele Byer for dem. Stormflod har jeg lavet mange Gange og druknet dem i Tusindvis. Naar jeg synes, de bliver for nærgaaende, skutter jeg mig og laver Jordskælv.»

«Naa —» sagde Kometen — «hjælper det da slet ikke?»

«Det linder jo lidt,» svarede Jorden. «Det gør det. Men i Længden nytter det ingenting. De er blevne mig for mange, tror jeg. Jeg skulde taget det tidligere, da de var færre og ikke saa udspekulerte. Naar jeg har druknet eller begravet nogle Tusind af dem og haaber paa, at deres Familier skal dø af Sult og Sorg, saa samler de andre ind til dem og

trøster dem og hjælper dem, og et Par Aar efter er jeg sællefuld igen.»

«Jeg har aldrig hørt noget lignende,» sagde Kometen. «Jeg begriber ikke, at du taaler det.»

«Ja — hvad skal jeg gøre?» sagde Jorden. «Jeg kan ikke længer tumle dem. De har undersøgt mig fra Pol til Pol, saa jeg snart ikke mere har en Plet for mig selv. De har regnet mig ud og maalt mig op og beskrevet mig i alle Ender og Kanter . . . mange af dem har staaende paa deres Bord en Kugle, som skal forestille mig, og paa hvilken de kan se mig efter i hver en Krog. De regner ud i Forvejen, naar det bliver Storm og Torden og Jordskælv og det altsammen . . . de har hængende paa Væggen Apparater, som fortæller dem det. Hvad skal jeg saa stille op med dem?»

«Jeg ved det ikke,» sagde Kometen. «Men det ved jeg, at var det mig, saa taalte jeg det ikke.»

Jorden lo haanlig.

«Pyt!» sagde den. «Bild dig bare ikke noget ind. Jeg kan lade dig vide, at i dette Øjeblik, mens vi to gaar her og passiarer sammen, har mine Mennesker allerede opdaget dig. De stirrer paa dig i deres Kikkerter og regner dig ud og giver dig Navn og skriver hele Bøger om dig. Det vil sige, det er de

klogeste af dem. Idioterne er bange for dig og tror, at du er kommen for at melde Verdens Undergang.»

«Hvem er Idioterne?» spurgte Kometen.

Jorden gav sin Iskalot et Skub, saa det halve Atlanterhav blev fuldt af Isbjerge, og Dyrehaven ikke sprang ud til Pinse.

«Jeg vilde ønske, du ikke havde spurgt mig om det,» sagde den forlegen.

«Om Forladelse,» sagde Kometen. «Det er maaske en Familiehemmelighed?»

«Nej,» svarede Jorden. «Det er slet ikke det. Men det har til Dato været mig aldeles umuligt at hitte ud af, hvem der egentlig er Idioterne. De er der — det véd jeg. Der er oven i Købet mange af dem. Men det er ikke saadan at hitte ud af, hvem der er hvem. Hvad Menneskene selv siger, kan man aldeles ikke regne efter. For hver eneste en af dem synes, han selv er klog og alle de andre Idioter.»

«Saa er de vel Idioter allesammen,» mente Kometen.

Men nu blev Jorden fornærmet paa sine Menneskers Vegne. Den kom i Tanker om, at den vist havde været altfor aabenhjertig mod saadan en fremmed Stjerne, som den jo i Grunden ikke kendte det mindste til, og som oven i Købet præsenterede sig

selv som en løs og usolid Person. Derfor anslog den en meget værdig Tone, da den svarede:

«Aldeles ikke, min gode Komet. Aldeles ikke. Men det fører jo ikke til noget at snakke mere om disse Ting, som du ikke kender noget til. Jeg praler ellers ikke, men jeg vil bare i al Almindelighed bede dig lægge Mærke til, at jeg af alle Stjernerne er langt den interessanteste. Se dig om, det hele Verdensrum rundt, saa langt Du vil, og Du finder ikke min lige. Se paa Venus, der skinner der ovre, og Jupiter og Mars og, hvad de allesammen hedder, der gaar rundt om Solen lige som jeg. Og se saa bagefter rigtig paa mig. Læg Mærke til mine dybe, friske Have, til mine Bøgeskove og Palmelunde . . .»

«Jeg kan oprigtig talt ikke se noget af det altsammen,» sagde Kometen. «Men derfor kan det jo gerne være sandt. For Resten synes jeg, du har en hel Taage omkring dig?»

«Naa,» sagde Jorden lidt flov. «Den havde jeg rent glemt. Det er min Atmosfære.»

«Det er farlig, saa du er belemret . . . med Skorpe og Mennesker og Atmosfære.»

«Komet!» sagde Jorden alvorlig. «Nok render jeg rundt om Solen, som de andre Stjerner, jeg nævnede før, og nok er jeg en af de allermindste.

Men jeg er sikker paa, at jeg i Grunden er Verdens Midtpunkt.»

«Du taber Pusten,» sagde Kometen. «Du plejer jo ikke at prale — men du skulde sætte dig lidt ned og prale videre.»

«Sætte mig ned?» gentog Jorden fornærmet. «Ja, gjorde jeg det, var det snart forbi med mig. Det hele beror jo netop paa, at jeg passer min Tur omkring Solen nøjagtig. Og jeg kan sige Dig, jeg praler ikke. Jeg er den vidunderligste af alle Stjernerne . . . alene for mine Menneskers Skyld. Dem er der ingen, der har Mage til . . . Hej, haløj! hvad gaar der af Dig? jeg synes, Du render fra mig?»

«Jeg gør saa,» sagde Kometen.

«Herre Gud,» sagde Jorden bedrøvet. «Kan Du ikke blive her et Par Aar? Vi har det saa hyggeligt sammen, synes jeg. Og Du kan tro, det er ikke saa morsomt bestandig at gaa den samme Vej og ikke have andre at snakke med end den dumme Maane.»

«Hvem er Maanen?» spurgte Kometen.

«Det er den lille Fyr, du ser der henne,» svarede Jorden. «Den, der hele Tiden løber rundt om mig. Det er en sølle, pensioneret Stjerne, jeg har taget til mig, da den drev for Lud og koldt Vand i Verdensrummet. Nu er den helt udslukt og ganske dum,

— en stakkels Person, som man lige saa gerne kunde sætte paa Ladegaarden. Men her til Lands bruger vi at gaa med Maane. Jupiter har saamænd hele otte. Men det finder jeg nu er dumt Lapseri.»

«Far vel,» sagde Kometen.

«Bliv lidt endnu,» bad Jorden.

«Jeg kan ikke,» sagde Kometen. «Jeg har min Vej at gaa og maa nu sætte stærkere Fart paa. Desuden er jeg ked af at høre paa dit Praleri.»

«Naar kommer du igen?» spurgte Jorden.

Kometen for af Sted med sin trespaltede Hale.

«Om tre Hundrede Aar!» raabte den.

Den blev mindre og mindre. Til sidst forsvandt den helt.

«Det var en rask Fyr,» sagde Maanen. «Sikken en Fart den stak i, og sikken en Hale! Det maa rigtignok være et anderledes Liv end en stakkels Planets.»

«Ja vist,» svarede Jorden spydig. «Det er næsten lige saa flot som en Maanes.»

Men Maanen var fuld og grinte bare af det.

Tre Hundrede Aar efter kom Kometen igen.

Jorden havde ventet den med Længsel og trolig talt sine Omgange om Solen. Den havde pyntet sig med Violer og hvad andre Blomster, den kunde opdrive i Marts.

Og alle Jordens Mennesker stod og kiggede efter Kometen præcist paa Dagen, for de havde nøjagtig udregnet dens Bane. De kloge glædede sig til at se noget smukt og mærkeligt, og Idioterne laa og græd af Angst i deres Senge eller løb i deres Forskrækkelse rundt og drak sig fulde og gjorde andre Skarnsstreger.

«Der er Kometen!» sagde den af de kloge Mennesker, som stod oppe paa det højeste Taarn og havde den bedste Kikkert og den største Kometforstand.

«Der er Kometen!» sagde Maanen. «Hurra! nu bliver her Sjov i Gaden!»

«Der er Kometen!» sagde Jorden fornøjet.

Og da Kometen saa kom sejlende, stor og lysende med sin lange, trespaltede Hale, lettede Jorden paa sin Kalot, saa det ramlede med Isbjerge i alle Have og blev saa koldt, at Idioterne var ganske sikre paa Verdens Undergang, og selv de kloge Folk blev en Smule betænkelige.

«God Dag, god Dag, Komet!» raabte den. «Velkommen tilbage! Det glæder mig at se dig saa rask og straalende.»

Men Kometen svarede ikke et Muk. Jorden raabte god Dag igen, men fik heller ikke nu noget Svar.

«Hvad Pokker gaar der af Kometen!» sagde den forundret. «Monstro den er bleven storsnudet og ikke vil hilse paa en gammel bekendt?»

«Den har saamænd ikke set Dem,» sagde Maanen ondskabsfuldt. «Husk paa, De er saa lille.»

«Hold Bøtten i, og pas sin Dont!» sagde Jorden vredt.

Og saa raabte den igen:

«Komet! Komet! Komet!»

Men Kometen sejlede rolig af Sted og sagde ikke et Kvæk. Nu blev Jorden bange for, at den skulde gaa forbi uden at den fik snakket med den. Den var lige ved at græde; men det er da heller ingen Spøg, naar man i tre Hundrede Aar har glædet sig til at snakke med et Menneske, og Mennesket saa ikke engang siger god Dag.

«Halløj! Komet!» raabte den i sin ynkeligste Tone. «Du vil da vel ikke rende min Dør forbi uden at hilse paa mig? Jeg er jo din gamle Ven, Jorden

— husker du mig ikke? Nu har du rejst mange Millioner Mile — — gik det saa ikke, som jeg spaaede dig, at du intet Sted fandt min lige?»

«Pyt!» sagde Kometen.

«Ja saa,» sagde Jorden vantro. «Det gad jeg ellers nok høre lidt om. Men det glæder mig da foreløbig, at du ikke har tabt Mælet. — Naa . . . fortæl saa! Vil du bilde mig ind, at du noget Sted i Verdensrummet traf saa dybe, dejlige Have, saa kønne Bøgeskove, saa ranke Palmelunde?»

«Ha! ha! ha!» lo Kometen.

«Eller Mennesker — hvad?» spurgte Jorden igen.

«Ha! ha! ha! — Ha! ha! ha!»

Kometen lo, saa den rystede baade i Hoved og Hale, og Jorden begyndte at blive alvorlig fornærmet. Den tænkte efter, om den ikke skulde kunne finde noget, den rigtig kunde imponere Kometen med. Saa spurgte den haanligt:

«Der var maaske ogsaa Idioter — hvad?»

«Ha! ha! ha! — Ha! ha! ha! — Ha! ha! ha!»

Nu lo Kometen saadan, at den ene af Halerne gik af. Jorden blev helt forskrækket, og de kloge Mennesker paa Jorden, som saa det i deres Kikkerter, var ganske forbavsede; for saadant noget havde de

aldrig sét. Men Kometen blev ved at le og le ustandseligt. Nu gik den anden Hale . . . nu gik den tredje . . . nu revnede den paa Kryds og paa tværs. Hele Rummet fyldtes med Gnister, der fløj til højre og venstre; et Par af dem faldt ned paa Jorden som store Sten — og en af dem ramte en klog Mand i Hovedet og slog ham og hans Kikkert saa flad som en Pandekage.

Da det vældige Fyrværkeri var forbi, var der ikke Spor af Kometen at opdage.

«Den revnede af Vigtighed,» sagde Jorden. «Det ærgerlige var, at den døde, inden den fik fortalt mig, hvad den havde set paa sin Rejse.»

«Ja — der kunde De nær have faaet noget at vide,» sagde Maanen og grinede, for nu var den fuld igen.

«March!» sagde Jorden vredt. «Hold sin Mund, og pas sin Dont. Tretten Gange rundt om mig, for hver Gang jeg gaar rundt om Solen. Ellers kommer der Kludder i Almanaken.»

Den gamle Pæl.

Den gamle Pæl stod nede i Haven.

Nu var der mange, som havde været mange Gange i Haven og aldrig set Pælen. For Haven var for det første meget stor, saadan en rigtig Have med en hel Skov af Stikkelsbærbuske, med grønne Plæner og krogede Æbletræer, Kartofler og Kaal i lange Rader, Rhabarber med tykke, røde Stilke, Asparges med vajende, grønne Toppe, et Mylr af Blomster og en uhyre lang Nøddegang. Saa lang var Nøddegangen, at naar en stor Dreng kom gaaende oppe i den ene Ende, saa han fra den anden Ende af ud, som om han var lille.

Men for det andet stod den gamle Pæl saa godt gemt, at der skulde Geni til at finde den.

Den stod nemlig i Havens allerbageste Hjørne tæt op til Naboens Stakit paa en lille Høj.

Egentlig var det nu slet ingen Høj . . . Højen laa oppe i det andet Hjørne, lige ud til Vejen, og paa den var der baade Bord og Bænk og desuden en lang, hvid Flagstang. Men det, den gamle Pæl stod paa, var en Bunke visne Blade og Grus og Sten og andet Affald, som Gartneren havde kørt hen i Krogen paa sin Hjulbør.

Der laa skaarede Urtepotter og knækkede Blomsterpinde, visnede Blomster, der en Gang havde været fine, men nu var saa indtørrede og sammenskrumpne, at det var umuligt at kende dem mere. Der laa en gammel Rive, som ikke havde mere end en Tand, og den var knækket; der laa et Spadeskaft uden Spade og et rustent Skuffejern uden Skaft.

Og rundt om mellem det alt sammen groede lange tynde Græsstraa, der straks vilde knække over, om det blæste paa dem. Men det gjorde det ikke, for Buskene havde filtret sig tæt sammen paa alle Sider, saa der aldrig kom en Vind derimod. Træerne fra Naboens Have rakte Grenene langt ud over Stakitet, saa der altid var mørkt i den lille Krog. Bare lige midt paa Højen var der en Plet, hvor Solen skinnede.

Paa den Plet stod Pælen.

Nu var den saa grim, som saadan en gammel Pæl paa nogen Maade kan være. Men for Resten fornærmede den ingen. Den solede sin gamle, rynkede Krop og hældede sig træt til den ene Side. Det var tydeligt nok, at den fromt og gudhengivent ventede paa den Dag, da den skulde falde om og raadne væk.

Men Buskene og Græsset rundt om kunde ikke lide den, fordi den stod dér midt i Solen, mens de selv var i Skygge.

«Der er dog ingen Mening i Livet,» sagde Græsset, der voksede sig langt og tyndt og blegt. «Her staar jeg og vokser og vokser og trænger til Sol og faar ingenting, mens den afdøde Vissenpind gasser sig i det lækreste Solskin.»

«Gamle Spøgelse!» sagde Sirenbusken, hvis nederste Grene alle sammen var gaaede ud af Mangel paa Sol. «Har han ikke haft saa megen Takt, at han har lagt sig til at dø, da hans Tid var omme, saa skulde han i det mindste ikke staa og udstille sit Kadaver i Solen. Hvad duer han til? Hvad tager han sig for? — Skyder han Blade? Sætter han Blomst?»

Guldregnen nikkede med alle sine gule Blomster, for den var ganske enig med Sirenen. Og Nat-

tergalen, der boede i Rødtjørnen, satte sig aldrig paa den gamle Pæl. Den hoppede omkring i Buskene og hviskede dem pæne Ting i Øret. Den fortalte Guldregnen, hvor fint og yndefuldt dens Blomster hang. Den sang om Sirenens og Jasminens Duft og fortalte Rødtjørnen, at der var intet Sted i Verden saa lunt og dejligt at bo, som i dens Grene. Men til den gamle Pæl havde den aldrig et venligt Ord, gjorde tværtimod altid Nar ad den.

«Naa, gamle Stivstikker!» skreg den. «Tag og vift lidt med dine Blade — hvad? Eller du er maaske ikke sprunget ud endnu? Eller kanske du allerede holder Efteraar?»

Saa lo Buskene, saa alle deres Blade rystede. For de syntes allesammen, at Nattergalen var umaadelig vittig. Og saa var den ogsaa den eneste Fugl, der byggede Rede i Krogen.

Men den gamle Pæl tog sig ikke synderligt af al den Staahej. Nu hørte den ikke længer rigtig godt, saa det kan gerne være, at en hel Del af det gik dens Øre forbi. Og saa var den jo ogsaa i den Alder, hvor man ikke bryder sig om Folks Snak, bare man sidder lunt inden Døre. Naar de skreg alle sammen i Munden paa hverandre, saa der slet ikke var til at høre Ørenlyd i Krogen, kunde den jo

nok komme med en lille beskeden Bemærkning til sin Undskyldning. Men der var i Reglen ikke andre end Mosset, som groede paa den, der hørte det.

«Herre Gud!» sagde den saa. «Lad mig dog staa i Fred, til jeg falder. Jeg gør jo ikke en Kat Fortræd.»

Og lidt efter sagde den, men endnu sagtere:

«En anden en har jo ogsaa været ung en Gang. Et rigtig pænt Træ har jeg været, ja, jeg har saamænd. Den Gang havde jeg baade Blade og Blomster og hele to Bogfinkefamilier i Toppen. Men saa skulde der være Gang der, hvor jeg stod. Jeg blev fældet, hugget til og malet — rød og hvid og tjæret om Benene. I otte lange Aar stod jeg i Stakit. Det tager paa Kræfterne, ja, saamænd gør det saa.»

Saa var det en Morgen hen paa Sommeren, at den gamle Pæl stod og hældede i sine egne Tanker.

Det havde regnet i to Dage, og der stod en hel lille Pyt ved Pælens Fod. Store tunge Draaber faldt fra Buskene ned paa de visne Blade. De lange, tynde Græsstraa slæbte hver paa en Draabe og var lige ved at knække af Anstrengelse. Men nu til

Morgen var Solen brudt frem af Skyerne og skinnede mildt og varmt lige paa Pælen.

«Aa Gudskelov!» sagde den gamle Pæl. «Det er for megen Fugtighed for en gammel Kavaller som mig, der baade har Gigt og Podagra.»

I det samme mærkede den noget, der krilrede den oven i Hovedet og fik Øje paa en vims, lille Fyr, der saa paa den og kiggede ind i et Hul, den havde fra den Tid, den stod i Stakit.

Den lille havde fire, klare Vinger og seks tynde Ben. Paa Hovedet havde den to Følehorn, og med dem snusede den til Hullet, mens den hoppede rundt om det og undersøgte det i alle Ender og Kanter.

«Med Forlov,» sagde Pælen, «hvad kigger De efter?»

Den lille Fyr svarede ikke, men blev ved at snuse til Hullet.

«Hvem er De?» sagde Pælen igen.

«Jeg er Gravehvepsen,» svarede den lille.

«Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab», sagde Pælen. «Maaske jeg tør præsentere mig selv: jeg er den gamle Pæl.»

«Det er du,» sagde Gravehvepsen. «Og det en dejlig, gammel Pæl!»

«Tusind Tak,» sagde Pælen fornøjet. «Det er

saamænd sjældent, jeg hører noget behageligt. Alle mine Naboer skælder mig ud fra Morgen til Aften.»

Det sagde Gravehvepsen ikke noget til, men krøb helt ind i Hullet.

«Hvad søger De egentlig?» spurgte Pælen.

«Jeg tænker paa at lægge mine Æg i dig,» svarede Gravehvepsen.

Den gamle Pæl straalede af Fornøjelse.

«Aha!» sagde den. «Og saa kommer De med Deres Gemal, og mens De ligger paa Æggene, sidder han og synger . . .»

«Vrøvl!» sagde Gravehvepsen.

«Om Forladelse!» sagde Pælen. «Jeg troede, det var lige som hos Nattergalen.»

«Er her en Nattergal?» sagde Gravehvepsen forskrækket og gemte sig dybt i Hullet.

«Ja — — ovre i Rødtjørnen,» svarede Pælen. «Men den nedlader sig aldrig til at sidde paa mig, saa De behøver ikke at være bange. — Synes Fruen ellers om Lejligheden?»

«Jo Tak!» sagde Gravehvepsen. «Jeg tager den. Jeg er her igen om fem Minuter.»

Saa fløj den bort, og den gamle Pæl var gladere end den havde været i lang Tid.

«Selv om det ikke er en Nattergal, saa er det

dog noget lignende,» sagde den for sig selv. «Æg er Æg, og jeg kan ikke se andet, end at jeg nu er lige saa god som Rødtjørnen.»

Straks efter kom Gravhvepsen tilbage med en Mariehøne, som den med stort Besvær slæbte op ad Pælen og puttede ind i Hullet. Den gamle Pæl saa forundret paa den.

«Ja — det kommer jo ikke mig ved,» sagde den saa. «Men jeg synes, det er en underlig Maade, De møblerer Lejligheden paa.»

«Det er til mine Unger,» sagde Gravehvepsen. «Jeg maa sørge for, at de har noget at æde, naar de kommer ud af Æggene. Naar jeg har faaet fat i en Mariehøne, saa stikker jeg den med min Braad, saa den besvimer, og putter den ind i Hullet.»

«Var det ikke kønnere, om De stak den helt ihjæl?» spurgte Pælen.

«Nok muligt,» svarede Gravehvepsen. «Men saa vilde den raadne, ser du. Og mine Børn skal have friskt og godt Mariehønsekød.»

«Jeg siger ikke noget til, at De sørger for Familien,» sagde Pælen, da den havde tænkt sig lidt om. «Jeg véd jo ogsaa nok, at alle Dyrene er rene Landevejsrøvere og Banditer. Æder de ikke hinanden, saa æder de os uskyldige Træer og Urter. Men hvis

De tillader en gammel tarvelig Pæl at genere Dem med endnu et Spørgsmaal: hvorfor venter De ikke med at fodre Deres Børn, til de kommer ud af Ægget?»

«Saa er jeg død og borte,» svarede Gravehvepsen.

«Hva' faller?» spurgte Pælen, der troede, den havde hørt fejl.

«Jeg faar aldrig mine Børn at se,» sagde Gravehvepsen. «Naar jeg har samlet Huset fuldt af Mariehøns, saa lægger jeg Æggene, og saa maa jeg dø. Saadan er nu min Skæbne.»

«Jøsses!» sagde Pælen.

Gravehvepsen fløj sin Vej, og Nattergalen, der sad paa Kanten af sin Rede, vilde lige til at snappe den. Men saa var der et af Nattergalebørnene, der nappede den i Benet.

«Aa, lad den flyve, lille Mo'er! saa er du sød,» sagde Ungen. «Jeg har ligget her og hørt det hele, — tænk dig, den Stakkel faar aldrig sine Unger at se. Lad den flyve i Fred, saa maa de andre faa min næste Flue.»

«Du er et godt lille Fæ,» sagde Nattergalen, «og om ti Minuter fortryder du det. Men det er lige godt en underlig Historie.»

Det samme mente Buskene rundt om den lille

Høj. De bøjede sig ind over Pælen og kiggede ind i Hullet, hvor den besvimede Mariehøne laa paa Ryggen med alle sine seks Ben i Vejret. Græsstraaene rakte sig i Vejret og ønskede, de var endnu længere, for at de ogsaa kunde faa noget at se. Allermest forundrede det dem allesammen, at saadant noget mærkværdigt noget skulde hænde den gamle, raadne Pæl.

Men Pælen stod midt paa Højen og stivede sig af, det bedste den kunde og var umaadelig stolt.

«Var jeg en fornuftig Nattergal, saa pillede jeg den Mariehøne ud og aad hende,» sagde Nattergalen. «Men det er nu lige meget. Foreløbig er der jo Mad nok i Haven, og hun løber ikke fra mig. Lad os nu se, hvad det bliver til.»

Sirenen nikkede, og Guldregnen nikkede, og Rødtjørnen nikkede, og Jasminen nikkede. For de var allesammen enige med Nattergalen.

Og nu kom Gravehvepsen slæbende med nok en besvimet Mariehøne og puttede den ind i Hullet. Og saadan blev den ved, til det var langt ud paa Eftermiddagen, og Hullet var helt fuldt.

«Nu flyver jeg mig en lille Tur i Solskinnet,» sagde den til den gamle Pæl. «Om lidt kommer jeg

igen og lægger Æggene, og saa lægger jeg mig selv til at dø.»

Væk var den, og Buskene stod og hviskede om den.

Men i det samme kom en overmaade elegant Fyr flyvende og satte sig paa den gamle Pæl ved Siden af Hullet. Den havde fire klare Vinger og seks Ben og to Følehorn ligesom Gravehvepsen, men hele dens Krop skinnede som det bare Guld og Sølv. Pælen saa fornøjet paa den; den tænkte paa, at det var det andet fine Besøg paa een Dag, og mente, at nu kom der bedre Tider.

«De er nok i Søndagstøjet?» sagde den venligt. «Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?»

«Jeg ser mig om efter en Lejlighed,» svarede den fremmede. «Det er et rart lille Hul, du har der.»

«Saamænd,» sagde Pælen beskedent. «Det har for Resten staaet ledigt længe, og var De kommet i Morges, skulde De med Fornøjelse faaet det. Men nu har jeg netop lejet det ud, saa jeg kan destoværre ikke tjene Dem.»

«Ja saa,» sagde den fremmede. «Det var jo kedeligt. — Hvad hedder din logerende med Forlov?»

«Det er Gravehvepsen,» svarede Pælen. «Fru

Gravehvepsen. Hele Dagen har Fruen samlet Mad sammen til sine tilkommende Børn. Vil De behage at kigge ind, saa skal De se, der ligger helt fuldt af besvimede Mariehøns.»

«Ja — min sandten gør der ikke!» sagde den fremmede og grinte saa uhyggelig, at den gamle Pæl blev ganske hjerteangst derved.

«Kender De Gravehvepsen?» spurgte den.

«Om jeg gør?» sagde den fremmede. «Det er en af mine allerbedste Venner. Vi besøger tit hinanden.»

Da den havde sagt det, smuttede den helt ind i Hullet. Den blev kun et Øjeblik derinde, og da den kom ud igen skinnede den, saa Pælen fik ganske ondt i Øjnene, og grinede ondskabsfuldt ligesom før.

«Vil De ikke vente, til Gravehvepsen kommer hjem?» spurgte Pælen. «Den sagde, den fløj kun en lille Tur, og maa strax være her.»

«Nej Tak,» svarede den fremmede.

«Naa, ikke? Tør jeg da spørge, hvem jeg skal hilse fra? Det vil sikkert gøre Fruen ondt, at hun er gaaet glip af saadan en fornem Kavallers Besøg.»

«Jeg er ingen Kavaller,» sagde den fremmede. «Jeg er en Frue. Og du behøver ikke at sige noget

til Gravehvepsen. I Morgen tidlig kommer jeg igen og træffer hende nok.»

Saa fløj den. Og alle Buskene hviskede om det mærkelige, der hændte den gamle Pæl, og syntes pludselig, at den var saa interessant og saa rar.

«Den er egentlig ganske køn,» sagde Sirenen. «Se, hvor det grønne Mos klæder den storartet.»

«Ganske køn?» sagde Guldregnen. «Den er smuk, kan du gerne sige.»

«Den holder sig vidunderlig rank, den ser fornem ud,» sagde Jasminen.

«Den er ærværdig,» sagde Rødtjørnen. «Den har sikkert oplevet en Mængde underlige Ting, som den kunde fortælle, hvis den vilde.»

«Den er dejlig at sidde paa,» sagde Nattergalen, der sad og slog med Vingerne paa dens Top. «Det er anderledes solidt end de tynde, vippende Grene.»

Den gamle Pæl tog sig ikke videre af deres Komplimenter. Den stod og tænkte over det Besøg, den havde haft, og havde en ubestemt Fornemmelse af, at der var noget galt paa Færde.

Saa kom Gravehvepsen hjem.

Med stort Besvær slæbte den sig ind i Hullet og lagde sine Æg. Da den kom ud igen, rystede den paa alle Lemmer og kunde knap tale.

«Er De syg?» spurgte Pælen deltagende.

«Jeg skal dø,» svarede Gravehvepsen. «Og hør nu godt efter, hvad jeg fortæller dig. Du er jo en god, gammel Pæl, der ikke vil gøre dine Medmennesker Fortræd. Og jeg har i hele Verden kun een Fjende. Hun kommer til mit Hus, naar jeg er ude — —»

«Holdt!» raabte Pælen og rystede af Forfærdelse, saa det halve af dens Mos drattede ned paa Jorden, og den slog en stor Revne paa den ene Side.

Men Gravehvepsen lod den ikke tale ud.

«Ti nu stille!» sagde den. «Jeg har kun et lille, bitte Øjeblik endnu at leve i, og du maa høre efter, hvad jeg siger. Guldhvepsen hedder min Fjende, og hun er køn nok at se til — meget kønnere end jeg. Hun skinner, som var hun gjort af Guld og Sølv. Men ond og doven er hun. Selv gider hun ikke samle Mad til sine Unger. Derfor hitter hun det Hul, hvori jeg har lagt mine Æg og lægger sine ved Siden af. Og saa æder hendes Børn al den Mad jeg har samlet og mine Børn oven i Købet. — Hende skal du love mig at passe paa, hvis hun kommer. Og saa far vel og Tak for din Godhed.»

Den gamle Pæl slog endnu en Revne og kunde slet ikke faa Mælet af Forfærdelse. I det samme

kom Nattergalen og tog Gravehvepsen. Buskene skreg op af Forfærdelse, men Nattergalen undskyldte sig paa det bedste.

«Den skulde jo dø alligevel,» sagde den. «Den var allerede død. Men jeg indrømmer, det ærgrer mig, at jeg ikke tog den Slyngel af en Guldhveps.»

«Ja, du min Gud, min Gud!» raabte Pælen. «Det var jo Guldhvepsen, der var her. Og jeg elendige Pæl lod hende slippe ind. Saa er jo Ulykken allerede sket . . . hvad skal jeg dog gøre, hvad skal jeg dog gøre!»

«Ja Herre Gud,» sagde Nattergalen, som sad og smaskede endnu paa Gravehvepsen. Og «Herre Gud!» sagde Sirenen og Guldregnen og Jasminen og Rødtjørnen, for de syntes allesammen, at det var noget af det forfærdeligste, de havde oplevet.

Men den gamle Pæl sagde ingenting. Den var helt lamslaaet af Bedrøvelse og hældede mere og mere. For hver Dag der gik, slog den en ny lille Revne, og det var let at se, den havde ikke langt igen. Buskene og Nattergalen talte venligt til den og trøstede den, det bedste de kunde, for de mente allesammen, det var saadan en rar gammel Pæl. En af dem faldt paa, hvordan de skulde hævne sig paa Guldhvepsen. Nattergalen skulde nemlig passe paa,

naar Røverens Unger kunde være komne ud af Ægget, og saa skulde den trække dem ud med sit Næb og æde dem.

«Det skal jeg,» sagde Nattergalen højtideligt. «Stol paa mit Ord.»

Men Dagen efter at den Beslutning var tagen, syntes Nattergalen pludselig, at det var Efteraar. Ingen af Buskene og de andre Fugle i Haven kunde forstaa det. De syntes allesammen, det var dejlig Sommer endnu. Men Nattergalen erklærede, at der var ikke flere Insekter, som var værd at æde. Inden Aften var den fløjet Syd paa med sine Unger, og Buskene havde ikke andet at gøre end staa og stirre paa Pælen og snakke om det frygtelige, der foregik inde i den.

Næste Foraar fløj der en Mængde smaa nydelige Guldhvepse ud af Hullet. De tumlede sig i det klare Solskin og forsvandt saa i Luften.

Den gamle Pæl stod en Stund endnu og ventede paa, om der dog ikke skulde komme én af Gravehvepsens Unger ud. Men der kom ingen.

Saa styrtede Pælen om paa den lille Høj og gik

i lutter trøskede Stumper. Buskene dryssede deres Blomster ned over den, saa den fik en anstændig Begravelse.

«En mærkelig gammel Pæl,» sagde de til hinanden.

Og da Nattergalen kom hjem fra sin Udenlandsrejse og hørte Enden paa Historien, sang den en smuk Sang over den gamle Pæls Grav.

Blomsterne.

Det var ganske tidligt paa Sommeren.

Anemonerne og Violerne var forbi. Den vilde Rosenbusk paa Gærdet var i fuld Blomst, og Smørblomsten skinnede paa Grøfteranden over hele sit runde, gule Ansigt. Mange af de andre vilde Blomster var allerede sprungne ud, og Resten skulde lige til det. Kornet stod højt paa Marken, og Fuglene sang i Skoven.

Hen ad Landevejen gik tre Studenter.

De havde Huen bag i Nakken, Pibe i Munden og Stok i Haanden. Over deres ene Skulder hang Rejsetasken, over deres anden Feltflasken. De gik i Takt og stampede, saa Støvet stod om dem i en hel Sky. For de var saa unge.

Og saa sang de:

«Fire Mark for et Par Saaler,
otte Mark for Overlæ'r — —
nej, nej, nej, nej, nej, nej, nej!
Overlæ'r, det faar du ej.»

Da de var komne op paa Bakken lige ud for den vilde Rose, stod den ene af dem stille.

«Holdt!» sagde han.

De andre to lystrede, og han, der havde sagt holdt, tog Huen af, satte sin Stok fast i Grøftekanten og hængte Huen paa den. De andre gjorde lige saadan. Saa tog han Proppen af sin Flaske med Tænderne, svingede Flasken højt i Luften og holdt en Tale.

«Hurra for Vaaren!» sagde han. «Den er grøn, og den er god, og den er de glade Studenters. I Vaaren springer Skoledrengene ud og bliver Studenter. Og Skoven springer ud. Og Rosen og Violen og Nelliken og Lilliekonvallen springer allesammen ud, for at de kan skinne smukt for Studentens Øje og dufte sødt i hans Næse. Du vilde Rose paa Gærdet! Studenten forstaar, at du rødmer for ham og takker dig. Tak, du gule Smørblomst, der gør det saa godt, som du kan. Og Tak, du langsomme Lyng, som ikke er kommen med endnu. Vi ved, at

du kommer, og vi takker dig. Tak allesammen, for hvad I gør for os! Hurra!»

De tre Studenter tog en dygtig Slurk af Flaskerne, og saa raabte han, der havde holdt Talen:

«Tre lange!»

Og allesammen skreg de:

«Hur—ra—eh! Hur—ra—eh! Hur—ra—eh!»

«Tre korte!» kommanderede han.

«Hurra! Hurra! Hurra!» skreg de.

«Almindelig Studenter-Foraars-Jubel!» sagde han saa.

Og nu skreg de allesammen saadan op, at den vilde Rose paa Gærdet lukkede sine Blomster, og Lærken, der hang oppe i Luften og trilrede, i stor Forskrækkelse fløj ned i Rugen, hvor den havde sin Rede, og tav bomstille.

Derefter tog Studenterne sig endnu en Slurk af deres Flasker, men han, som havde holdt Talen, tog to, fordi han var mest tør i Halsen. Saa satte de Huen paa, tog Stokken i Haanden og marcherede af, imens de sang:

«Agurkesalat og Lammesteg
og Lammesteg og Agurkesala—et!
Nej, nej, nej, nej, nej, nej, nej!
Lammesteg, det faar du ej.»

Men da Studenterne var komne helt ned ad Bakken og saa langt bort, at man ikke mere kunde høre deres Sang og ikke se andet af dem end en Støvsky, — da lød der en umaadelig Latter efter dem.

Den lød fra Gærdet og Grøften og helt ind over Marken. Den vilde Rose lo, saa den tabte en Bunke af sine Blade. Smørblomsten grinte over hele Ansigtet, Mælkebøtten gjorde ligedan, og Blaaklokken rystede af Latter, saa alle Klokkerne kimede. De mange, tusinde Rugstraa inde paa Marken virrede med Aksene af Lystighed, og en ung Klinte, der endnu stod i Knop, klukkede saadan af Latter, at den sprængte sit Hylster og sprang en Dag for tidlig ud.

«Er det dog ikke ubegribeligt, at Folk kan være saa dumme?» sagde Rosen, da den havde let saa længe, at den ikke kunde mere. «Der gaar nu de tre Studenter og synger og skraaler og tror fuldt og fast, at vi staar her og tager os ud for deres Skyld. Og saa er Studenterne endda de klogeste af alle Mennesker.»

«Ja, saa maa de andre rigtignok være slemme,» sagde Mælkebøtten.

«Jeg kan virkelig ikke taale saa megen Morskab paa Morgenstunden,» sagde Rosen igen. «Ler jeg

saadan een Gang til, saa dratter alle mine Blade. Og det gaar ikke an, for i Dag bliver det Vejr til at gøre Forretninger.»

«Ja, jeg er klar,» sagde Blaaklokken og ringlede med Klokkerne. «Honning har jeg nok af, og mine Støvknapper springer, bare et Flueben rører ved dem.»

«Se, hvor jeg har stillet alle mine smaa Blomster sammen?» sagde Mælkebøtten fornøjet. Har nogen af jer set saa nydelig en Blomsterkurv?»

«Det Kneb kender vi,» sagde den vilde Gulerod, der stod paa Gærdet ved Siden af Rosen og holdt sig nok saa rank. «Jeg bærer mig lige saadan ad . . . vil I se en Skærm, der kan præsentere sig? Lod jeg mine Blomster sidde enkeltvis, kunde de vente længe, før man opdagede dem. Men nu tænker jeg, det gaar. Jeg har ogsaa fundet paa at anbringe en rød Blomst midt i min hvide Skærm. Den er ganske gold og duer til ingenting, det er bare Reklame. Dyrene skal altid hen og kigge efter den. Ja, man maa være om sig, saadan som Konkurrencen er stegen.»

«Jeg vilde nu aldrig holde saadan en aaben Butik,» sagde den gule Torskemund, der stod med sin Krone tæt lukket. «Jeg bryder mig ikke om, at

Fluer og den Slags Smaakravl skal rende lige fra Gaden ind i mig. Min Honning er kun til Fals for en ordentlig Humlebasse, der har Kræfter til at lukke mig op.»

«Blæse være med alle jeres Kneb!» sagde den vilde Rose paa Gærdet. «Jeg behøver Gud ske Lov ikke den Slags. Jeg har en gammel og reel Forretning, der staar aaben for enhver honnet Person. Og mine Blomster er saa store og saa kønne, at den Bi, der ikke kan se dem, maa være blind paa alle sine seks Tusinde Øjne. Jeg holder saamænd ikke engang Honning.»

«Hvad for noget?» raabte Mælkebøtten.

«Hvad siger du?» sagde Klinten.

«Er det muligt?» skreg Nelliken og Snerren og Kamilleblomsten.

Og Torskemunden gabede en lille Smule af bar Forundring og spurgte:

«Hvad har du da at byde Bierne paa?»

«Jeg har mit Blomsterstøv,» svarede Rosen. «Det bruger de til Bibrød. Du ved, til deres Maddiker. Og jeg har saa rigeligt, at det ingenting gør, om der gaar en hel Del i Skuddermudder.»

Solen steg paa Himlen og tørrede Duggen bort.

«Nu ringer jeg Markedet ind,» sagde Blaaklokken.

Alle Blomsterne rettede paa sig og skinnede og duftede og gjorde sig Umage for at se godt ud. Og alle Vegne fra summede og surrede Fluer og Bier og Sommerfugle og Gedehamse og en Mængde andre Insekter, der havde siddet gemte Natten over i deres Reder eller under store Blade eller andre Steder, hvor der var tørt og lunt.

De spredte sig over Gærdet og Grøfteranden, fløj fra den ene Blomst til den anden og krøb ind og ud af dem. Og Blomsterne skinnede og duftede og raabte i Munden paa hverandre.

Blaaklokken sang:

«Kling, klang, Bier smaa,
kryb ind i mine Klokker blaa!
Her er dejlig Honning
til jeres unge Dronning.»

«Nu kommer vi, nu kommer vi!» sagde Bierne, og et Øjeblik efter var der en inde i hver eneste af Klokkeblomsterne. De drak saa megen Honning, de kunde aarke, og Støvet dryssede fra Støvknappene ned over dem og hang fast i Haarene paa deres laadne Krop.

Saa sang den vilde Rose paa Gærdet:

«Kom gule Bi, saa flink, saa fin!
Kom Sommerfugl, Du favre!
Min søde Duft, min Kinds Karmin
jer lover liflig Davre.
Fuldt er mit røde Rosenskød
af Støv til lækkert Maddike-Brød.»

Og Torskemunden sang:

«Dybt i min Kalk er Honningen gemt,
at hente den frem er ikke saa nemt.
Det kan kun Humlen den stærke, den sorte,
den aabner kækt mine gule Porte.
Kom Humle, kom! Jeg er skabt for dig.
Det andet Smaakravl maa flyve for mig.

«Giv bare Tid, lille Børn,» sagde Humlebien. «Vi kommer til jer allesammen efter Tur.»

«Denne Vej!» skreg Mælkebøtten. «Den bedste Honning paa Grøftekanten faas hos mig. Den gule Butik her nede i Græsset — skraas over for den vilde Rose. Højstærede Fluer, behag at se indenfor! Her er noget for enhver . . . alle mine hundrede Blomster er topfulde. Denne Vej! Denne Vej!»

Og den vilde Gulerod løftede sin Skærm op over de andre og sang den ene Gang efter den anden det samme Vers:

«Kom til mig, I vævre Fluer,
Bier, Gedehamsefruer!
Jeg har bare Ting, som duer.
Hos den vilde Gulerod
faar man Honning frisk og god.»

«Her er mer, end vi kan overkomme,» sagde Gedehamsen.

Og den krøb ind i den ene Blomst og ud af den anden. Bierne bar Blomsterstøvet og Honningen hjem i deres Kuber og skyndte sig af Sted for at hente mere. Humlebierne summede og brummede, Fluerne kravlede og krøb, Sommerfuglene dansede i Luften fra den ene til den anden og bredte deres brogede Vinger ud og samlede dem igen.

Saadan gik det hele Dagen. Blomsterne kaldte og sang ustandseligt, og Solen skinnede muntert over det altsammen. Først da den sank bag Skoven, fløj Insekterne hjem, enhver til sin Rede eller sit Hvilested.

«Det var en god Dag,» sagde Rosen. «Halvparten af mine Blomster er tømte for Støv. Saadan en Dag til, og jeg er fornøjet.»

Blaaklokken nikkede, for den havde ogsaa gjort gode Forretninger. Mælkebøtten havde travlt med at lukke alle sine smaa Blomster i, og Guleroden

stod endnu og strittede med sin Skærm, om der ikke skulde komme en forsinket Flue forbi.

Men i Græsset paa Grøfteranden laa en stor, gammel Humlebi paa Ryggen og sparkede med alle sine seks Ben i Luften.

«Er du kommen noget til, kære Ven?» spurgte den vilde Rose paa Gærdet.

«Aak nej!» sagde Humlebien. «Jeg er bare lige ved at kvæles af Latter. Jeg kom til at tænke paa Studenterne, der gik forbi i Morges. Ha, ha, ha! De troede, det var for dem, I skinnede og duftede.»

«Ja, det var nogle latterlige Fyre,» sagde Rosen.

«Ha, ha, ha!» lo Humlebien igen. «Der gik de og havde ingen Anelse om, at det er for min Skyld, I gør det . . . og for Biernes og Fluernes og Sommerfuglenes. Vorherre maa vide, hvordan vi skulde hitte jeres Honningbutiker, naar vi ikke kunde lugte os frem, og I ikke satte et ordentlig kulørt Skilt op.»

Der var ingen af de vilde Blomster, der sagde noget, saa længe Humlebien laa paa Grøfteranden og lo. Men ikke saa snart havde den faaet samlet sig op og var fløjet hjem, før de allesammen brast i en Latter, der var akurat lige saa munter og vældig, som den, de sendte efter Studenterne.

«Det er jo ikke til at holde ud med de Tossehoveder,» sagde Rosen. «Man skulde da tro, at saadant et Dyr havde bedre Forstand end en Smule Student, men Humlebien bilder sig saamænd ogsaa ind, at vi staar her for dens Skyld.»

«Undskyld, at jeg blander mig i Samtalen,» sagde Bogfinken, der sad i Toppen af den vilde Rose. «Jeg var her ogsaa i Morges, da Studenterne gik forbi, og jeg forstaar det ikke rigtigt. Naar I ikke pynter jer for Studenternes Skyld og ikke for Biernes og Sommerfuglenes . . . hvem Pokker gør I det da for?»

«Vi gør det naturligvis for vores egen Skyld, bedste Finke,» sagde Rosen.

«Forklar mig det,» bad Bogfinken.

«Jeg gider ikke,» sagde Rosen. «Duggen falder, og jeg maa lukke. God Nat.»

Blaaklokken ringede til Aften, Mælkebøtten sov allerede paa Grøftekanten, Torskemunden kneb sine Læber saa fast sammen, at ingen Humlebi i Verden kunde faa dem fra hinanden, og den vilde Gulerod nikkede og sang i Søvne:

«Hos den vilde Gulerod
faar man Honning, frisk og god.»

Bogfinken sad og gyngede paa sin Rosengren og var ked af det. Den spekulerede paa det og kunde ikke finde ud af det og ikke falde i Søvn.

Saa var der en stor graa Aftensværmer, som svirrede over Gærdet ind mod Rugen, der stod og hviskede med Aftenvinden. Og lige i det samme fik Bogfinken Øje paa en stor, smuk Aftenpragtstjerne, der rakte sin hvide Krone hen mod Aftensværmeren og sang:

«Løft Dine Vinger, bløde og graa,
ensomme Sværmer, flyv hid over Gærde!
Ene af alle de Blomster smaa
er jeg i Aften paa Færde.
Alle, som Solen i Øjet saa.
slumrer nu sødt, i Drømme de vugge sig.
Ene jeg vaager, ventende paa,
at dybt i min kølige Kalk du skal dukke dig.
Skynd dig, Sommerfugl, blød og graa!
naar Stjernerne slukkes i Gry, maa jeg lukke mig.»

Nu saa Bogfinken, hvorledes Aftensværmeren satte sig paa Blomsten og stak sin lange Snabel ned i dens Kalk. Og da den havde suget al den Honning, der var, og sad og vippede med Vingerne, lød der lidt henne fra akurat den samme Sang, som Aftenpragtstjernen havde sunget. Bogfinken kunde

skimte en stor, hvid Blomst derhenne, og nu fløj Sommerfuglen af Sted og satte sig paa den.

«Aftenpragtstjerne,» sagde Bogfinken. «Fortæl mig, hvordan det egentlig hænger sammen med jer Blomster og Bierne og Sommerfuglene. Jeg har siddet her i Dag og set og hørt det altsammen, men jeg forstaar ikke et Kvidder af det. — Hvad vilde nu Aftensværmeren dig?»

«Den fik min Honning,» svarede Pragtstjernen.

«Godt,» sagde Bogfinken. «Men hvad gav den dig til Gengæld?»

«Den tog mit Blomsterstøv,» sagde Pragtstjernen.

Men Bogfinken rystede paa sit Hoved.

«Ja, det kan jo være meget rart for Aftensværmeren,» sagde den. «Den tog det ene og fik det andet, saa den kan sagtens. Men hvad Fornøjelse har du af den Historie?»

«Ser du,» sagde Pragtstjernen, «enhver ordentlig Blomst har to store Bekymringer i sit Liv. Først skal den have sine Frø, og dernæst skal den være af med den. Det forstaar du nok?»

«Om jeg gør!» svarede Bogfinken. «Det er jo akurat ligesom hos os. Først skal vi have Ungerne, og saa skal vi se at faa dem opdragne og sendt ud i Verden. Vi har saamænd heller ikke mere end

de samme to Bekymringer. Men de varer omtrent, fra man bliver født, og til man dør, og man bliver somme Tider temmelig mager af dem.»

«Naturligvis,» sagde Pragtstjærnen. «Man faar ingenting for ingenting i denne Verden. Men det var nu mine Æg og ikke dine Unger, vi skulde snakke om.»

«Saa du har Æg?» sagde Bogfinken høflig.

«Det har jeg,» sagde Pragtstjernen. «Det, der bliver ud af dine Æg er Unger, og det, der bliver ud af mine, er Frø. Men først maa Støvet fra Støvdragerne falde paa dem. Ellers bliver de til ingenting. Saadan er det med mig, og saadan er det med alle Blomsterne, og det er Bierne og Sommerfuglene og alle de andre Insekter, der bringer Støvet imellem os.»

«Aha!» sagde Bogfinken og fløjtede. «Nu begynder jeg at forstaa det altsammen. «De kommer til jer for at hente Honning, og saa faar de Blomsterstøv paa sig.»

«Akurat,» svarede Pragtstjernen. «Støvet hænger i Haarene paa deres Krop, i deres Vinger og deres Ben. Naar de saa kommer hen i anden Blomst og rumsterer i den efter Honning, saa gnider de

Støvet af sig, det falder paa Æggene og Æggene bliver til Frø.»

«Det er nydeligt indrettet,» sagde Bogfinken. «Og det er for at lokke Insekterne til jer, at I har alle de brogede Farver?»

«Akurat,» sagde Pragtstjernen. «Jeg for mit Vedkommende er nu ganske hvid, som du sér. Jeg spekulerer kun i de Insekter, der flyver ud om Natten og saa er den hvide Farve den, der skinner bedst igennem. Der er for stor en Konkurrence om Dagen, men nu er jeg ganske ene om Budet.»

«Naa—aa,» sagde Natviolen, som stod lidt borte og hørte det altsammen. «Jeg tæller da ogsaa med.»

«Jeg kan ikke se dig,» sagde Aftenpragtstjernen. «Hvor staar du? Hvad hedder du? Hvad Farver har din Blomst?»

«Jeg hedder Natviol, og min Blomst er brun og grim og lille.»

«Saa er du ikke farlig,» sagde Pragtstjærnen.

«Naa—aa,» sagde Natviolen. «Jeg klarer mig endda. For lidt siden fløj en stor Aftensværmer forbi dig og lige hen i Skødet paa mig. Jeg kaldte paa den ved min Duft, forstaar du . . . den sødeste Duft i Natten, saa sød, at Menneskene har indført

mig fra Syden, hvor jeg hører hjemme, og plantet mig i deres Haver. Det er fra Møllerens Have jeg har forvildet mig herud, og nu bliver jeg her og staar med dig».

Aftenpragtstjernen vilde svare, men i det samme sang Natviolen:

«Natsommerfugl paa din dansende Flugt
i den kølige Luft
kan du finde mig?
Ikke jeg skinner som Pragtstjernen smukt,
kun ved min sjældne, min dejlige Duft
vil jeg binde dig.
Vide bølger den, stærk og sød,
evig om Honningen i mit Skød
skal den minde dig.»

«Ja — naar du endda vil lade mig beholde Aftensværmerne og nøjes med Natsommerfuglene,» sagde Pragtstjernen. «De fleste af dem spiser ingenting, men flyver forbi den dejligste Honning, som om det var Snavs.»

«Der er saamænd nok til jer begge to,» sagde Bogfinken. «Det er ikke noget at skændes om. I skulde bare se Blomsterne om Dagen. Der staar en Kamp, . . . det er en anden Historie, kan I tro! — Men hør nu, du Aftenpragtstjerne, der er alligevel noget, jeg ikke forstaar. Hvorfor drysser I ikke

selv Støv paa jeres Æg? I har jo nok af det, og det var da meget nemmere.»

«Ja — jeg kunde nu ikke, om jeg ogsaa vilde,» svarede Aftenpragtstjernen. «Jeg har slet ingen Støvdragere i min Blomst, ikke andet end Æg.»

«Herre Gud, er du Invalid?» sagde Bogfinken.

«Nej, jeg er saamænd ej,» sagde Blomsten. «Saadan er nu vi Aftenpragtstjerner indrettede. Min Søster herhenne ved Gærdet gaar det ligedan. Men derovre paa den anden Side af Vejen staar mine Brødre . . . kan du se det hvide, der skinner derovre? Det er dem. De har bar Støvdragere, men ingen Æg. Saa forstaar du nok, at vi er nødte til at bruge Sommerfuglenes Hjælp.»

«Ja vel,» sagde Bogfinken. «Men Rosen da? og Smørblomsten? og Mælkebøtten? og Blaaklokken? er det lige saadan med dem?»

«Nej,» svarede Pragtstjernen. «De har baade Æg og Støvdragere i deres Blomster, saa de kunde nok klare sig selv, hvis de vilde. Men de vil nødig. For fremmed Støv giver de største og bedste Frø, skal jeg sige dig.»

«Det er altsammen meget mærkeligt,» sagde Bogfinken. «Paa den Maade har I det jo næsten som

vi Dyr, slaas med hverandre om Udkommet, kæmper for Børnene og det hele.»

Aftenpragtstjernen nikkede paa sin Stængel og sang sin lille Vise, for der kom netop en stor, graa Sommerfugl flyvende. Men den fløj forbi, og saa sagde Blomsten:

«Aa ja saamænd. Men I skriger og slaar hverandre ihjel og pisker rundt fra Morgen til Aften. Vi staar stille, hvor vi staar og skinner og dufter og passer vores Ting alligevel. Saa en Forskel er der da.»

Bogfinken sad lidt og tænkte over det. Saa opdagede den, at Klokken var mange, og skyndte sig hjem til sin Rede i Skoven.

Og Aftenen gik, og det blev mørkere. Lysene sluktes rundt om i Gaardene, og der var ingen mer, som gik paa Vejen. Natviolen duftede, skjult i Græsset, Rugen hviskede med Nattevinden, og Aftenpragtstjernens hvide Krone skinnede.

«Du der — Rug!» sagde Aftenpragtstjernen. «Du er saa lang og naar saa vidt . . . kan du ikke se, om der er en Aftensværmer i Anmarch?»

«Kigger ikke efter den Slags . . . kender ikke til det . . . kerer mig ikke om det!» svarede Rugen.

Og det lød langt hen over Marken, for det var

alle Rugstraaene, der svarede paa een Gang, og de bøjede alle deres Aks den samme Vej, for de holdt godt sammen og var enige om alting.

«Naa, naa,» sagde Pragtstjernen. «Du behøver da ikke at være saa vigtig. Den Dag kommer vel ogsaa nok, da du har Brug for et Par Bier eller en Sommerfugl.»

«Nej, den gør ikke . . . gør ikke . . . gør ikke!» lød det hen over Rugmarken.

«Saa—e?» sagde Pragtstjernen forbløffet. «Saa forstaar jeg egentlig ikke, hvordan I bærer jer ad med jeres Æg og Støv, saa mange som I er . . . for I er vist over hundrede?»

«Vi er en Million,» svarede Rugen.

Og atter lød det hen over Marken, saa det gav Genlyd helt ind i Skoven.

«En Million . . . Million . . . Million!»

Det varede noget, inden Pragtstjernen kunde summe sig, saa overvældet blev den. Men lidt efter sagde den ydmygt:

«Vil ikke en af jer fortælle mig, hvordan I bærer jer ad, naar I ikke bruger Bierne og Sommerfuglene? Men kunde det ikke blive bare een af jer? Jeg er kun en enlig Aftenpragtstjerne, og jeg bliver helt uhyggelig, naar I taler allesammen paa een Gang.»

Et Øjeblik var der ganske stille i Rugen, mens Pragtstjernen lyttede efter Svar paa sit Spørgsmaal. Saa hviskede et af de Rugstraa, der stod nærmest:

«Vi drær.»

«Aa—e!» sagde Aftenpragtstjernen.

Den stod og saa dum ud, for den vidste ikke, hvad det betød, og generede sig for at spørge.

«Hvad er det, de gør?» spurgte Natviolen.

«De drær,» sagde Aftenpragtstjærnen.

Men Rugstraaet bøjede sig helt ned over Blomsterne og hviskede:

«I kan sagtens faa Insekterne til at besørge jeres Støv, saadan et Par Stykker I er. Men vores Forretning er altfor stor til, at vi kan hjælpe os paa den Maade. Hos os kommer det hele i Orden paa een Dag, ja, somme Tider paa et Par Timer. Vi bruger Vindkraft, skal jeg sige dig.»

«Aa—e!» sagde Aftenpragtstjernen.

«Hvad er det, de gør?» spurgte Natviolen.

Pragtstjernen fortalte den det, og de var begge to lige kloge. Men saa hviskede Rugstraaet igen:

«Naar Støvet er modent, vokser alle vore Støvdragere ud af Akset. Det gaar i en rygende Fart, maa I tro. Støvknappene hænger og dingler i Luften, og saa gælder det at passe Tiden. Naar Solen skinner

rigtig mildt, og der ingen Regnskyer er paa Himlen, og det er næsten ganske stille, — saa springer alle Støvknappene op, og Støvet falder ud og bølger frem og tilbage over Marken og falder paa Æggene.»

«Det er en ordentlig Grossererforretning, I har,» sagde Pragtstjernen.

«Der maa da gaa en Masse Støv til Spilde,» sagde Natviolen.

«Det gør der,» hviskede Rugstraaet. «Men det har vi beregnet i Forvejen, saa vi har nok af det. I Morgen drær vi . . . pas paa, saa skal I se, der staar en hel Sky over Marken.»

«I Morgen har vi lukket,» sagde Aftenpragtstjernen, «saa vi maa tro dig paa dit Ord.»

«Skade, at Bogfinken ikke er her,» sagde Natviolen. «Den var saa nysgerrig, og her havde den da faaet noget at vide.»

De snakkede ikke mere sammen, mens Natten skred, men sang deres Viser og passede deres Honningbutiker, Aftensværmerne og Natsværmerne fløj til og fra. Rugen stod og gyngede og hviskede.

Da Morgenen gryede, lukkede Natviolen og Aftenpragtstjernen deres Blomster og dækkede sig, saa godt de kunde. Og Solen stod op i Øst og lod sine Straaler banke paa Døren hos de vilde Dagblomster.

«Op med jer, I Syvsovere!» sagde Straalerne.

Og den vilde Rose paa Gærdet og Mælkebøtten paa Grøfteranden og Torskemunden og Smørblomsten og den vilde Gulerod og alle de andre fik Duggen af Øjnene og deres Blomster foldede ud. Bierne og Humlebierne og Fluerne og Sommerfuglene kom frem og summede i Luften. Blomsterne duftede og skinnede, og Markedet var i fuld Gang.

Nogen Tid efter saa der ganske anderledes ud rundt om Gærdet, hvor den vilde Rose stod.

Der var næsten ingen flere Blomster. D. v. s. de var der nok endnu, men de blomstrede ikke mere. I Stedet for deres gule, røde, blaa og hvide Kroner havde de nu graa og brune Frugter i Toppen. Og inde i Frugterne laa Frøene og ventede paa, at den Tid skulde komme, da de var helt modne og skulde ud i Verden.

Der var heller ingen Sommerfugle mer, eller Bier eller Humlebier og kun meget faa Fluer. Og de, der var, var helt matte i Benene og Vingerne. Rugen paa Marken var mejet og kørt i Lade, —

hele Millionen. Bonden var i Færd med at pløje Stubmarken ned, og efter hans Plov fulgte sorte Raager og hvide Maager, der skreg og baskede med Vingerne, mens de pillede Larver op af Jorden.

Saa en Dag kom de tre Studenter igen spadserende. Men nu gik de den modsatte Vej, for nu var Ferien forbi, og de skulde hjem og bestille noget.

Oppe paa Bakken, hvor den vilde Rose stod, gjorde de Holdt ligesom sidst. De satte Stokken i Jorden, men hængte ikke Huerne paa dem, for det blæste og var koldt. De tog sig heller ikke en Slurk af deres Flasker, for Flaskerne var tomme.

Men han, som den Gang holdt en Tale, han holdt en igen, og da han gjorde det, rakte han Ringfingeren paa sin højre Haand i Vejret og sagde til sine Kammerater, at de skulde gøre lige saadan.

Og om hver af Fingrene sad der en god, glat Guldring. For Studenterne havde alle tre gaaet hen og forlovet sig.

«Det er forbi, Kammerater!» sagde han. «Den gode Tid er endt, Studenten skal hjem til de tykke, gruelige Bøger og hænge i fra Morgen til Aften. Blomsterne ved det og sørger med os. Se jer om, . . . det er altsammen væk, det vi glædede os over,

da vi stod her sidst. Rugen er væk af Marken og Rosen af Gærdet og Vinen af Flasken. Blomsterne er visnede, og Sommeren forbi. Tak, I vilde Blomster, fordi I gør det lettere for Studenten at putte Næsen ned i Bøgerne. Stod du endnu, du vilde Rose, og duftede paa dit Gærde, vilde det jo være rent umuligt for os at vende hjem til den kvalme By. Tak, allesammen, fordi I blomstrede for Studenten og visnede for Studenten. — March!»

De tog deres Stokke og gik. Langt ned ad Vejen lød deres Sang:

«Grønærter,
Grønærter,
Grønærter og Lammesteg!
Nej, nej, nej, nej, nej, nej, nej —
Lammesteg det faar I ej!»

De vilde Blomster lo muntert efter dem. Men Latteren var ikke saa høj som sidst. For de havde jo allesammen Hovederne fulde af Frø og maatte passe paa, at de ikke rystede dem for tidlig ud.

«De er utrolig grinagtige,» sagde den vilde Rose paa Gærdet. «Den Gang vi blomstrede, var det for deres Skyld . . . nu visner vi for deres Skyld. Skoven staar der naturligvis bare, for at de kan faa

Skygge og Brænde og Spadserestokke, Kilden rinder, for at de kan faa noget at drikke, og Solen skinner, for at deres Forlovelsesringe kan blinke. Vorherre bevares, hvad de Mennesker er for nogle Tossehoveder!»

Korallerne.

Det var engang for mange Herrens Aar siden ude i Havet.

Men det var det rigtige Hav, der er saa dybt, at man ikke ved det, og saa stort, at Skipperen kan sejle mange Dage uden at se Land.

Og det var det tropiske Hav, hvor Vandet er næsten lige saa hedt som i varmt Bad herhjemme i Danmark.

Men det er kun ved Overfladen, hvor Solen skinner, at det er saa varmt. Dybest nede er det koldt som Is, og saa er der mørkere end i den sorteste Nat. Og Havet er heller ikke alle Vegne lige dybt, for paa Bunden er der høje Bjærge og dybe Dale, akurat ligesom paa Landjorden.

Der ude i Havet var der nu et Sted, hvor et

stort Bjærg gik fra Bunden tæt op til Overfladen. Naar man tittede op, kunde man til alle Sider ikke se andet end Vand og Vand og det bare Vand.

Men nede i Vandet var der saa meget mere at se paa.

Paa Bjærget voksede der nemlig uhyre Tangskove, som strakte sig milevidt op og ned ad Skrænterne. Naar Bølgerne rullede, viftede Bladene i Vandet, ligesom Træernes Blade oppe paa Landet vifter i Vinden. Men Tangtræernes Stammer var ikke nær saa tykke og stive som Bøgenes og Egenes, og derfor viftede de med, frem og tilbage, hvorhen Bølgerne drev dem.

For Resten var Tangtræerne højere end noget Træ paa Landjorden, men de voksede aldrig op over Havets Overflade. For naar deres Blade kom op i Luften, tørrede de ind og visnede. Men naar Vandet var stille, bredte de sig og skinnede i prægtige Farver, røde og gule, grønne og brune, ligesom Løvet i vore Skove om Efteraaret.

Og mellem Tangtræernes Kroner svømmede en Mængde muntre Fisk fra det ene Træ til det andet — akurat ligesom Fuglene flyver i Skoven.

Men det var ikke saadan nogle kedelige, graa Fyre som Torsken og Gedden og Aalen. Mange af

dem skinnede som Guld og Sølv, en var himmelblaa, en skarlagenrød. Og saa var der Pindsvinefisken, der kunde puste sig op som en Kugle og stritte med sine Pinde til alle Sider og gøre de andre Dyr umaadelig bange.

For der var mange andre Dyr i Tangskoven.

Der var Muslinger med de løjerligste Skaller, og der var Snegle med store, brogede Huse. Der var Blæksprutter, som kom farende baglænds gennem Vandet i en utrolig Fart. Der var store Krebs, som ogsaa svømmede baglænds og klippede med deres Sakse, og der var skæve, flade Krabber, som kravlede sidelænds og kom frem alligevel.

Somme Tider kom der en Hjord paa flere Hundrede store, kluntede Skjoldpadder, der græssede i Tangskoven akurat ligesom Køerne paa Marken.

Det kunde ogsaa ske, at der kom svømmende en vældig Hval. Saa blev det mørkt, som om der gik en Sky for Solen, alle Vegne hvor den brød gennem Tangskoven. Og naar den slog et Slag med sin stærke Hale, rystede Tangtræerne, som om det var Jordskælv.

Engang hændte det ogsaa, at et Skib sejlede over Tangskoven. Der faldt en Matros over Bord, og han blev straks slugt af en stor Haj, der tog ham

i een Mundfuld og svømmede videre med en god Samvittighed.

Enhver kan da nok forstaa, at der var smukt og morsomt i Tangskoven. Men stille var der, ganske stille; for der var ingen af Dyrene, som skreg eller sang.

Midt i Skoven var der nu en lille, hyggelig, aaben Plads mellem Træernes Kroner og ikke ret langt fra Overfladen. Vandet var varmt og klart, og Pladsen laa saadan, at der sjælden kom nogen derind.

Paa den Plads legede fire Børn hver Dag med hverandre og snakkede sammen, som de havde Forstand til.

De var alle fire saa smaa, at man ikke kunde se dem med blotte Øjne. Og hvis der var kommen en med et Forstørrelsesglas og havde opdaget dem, saa skulde han alligevel haft svært ved at se, hvem der var hvem, hvis han da ikke kunde en farlig Bunke Naturhistorie.

For de var allesammen runde, gennemsigtige Tingester med fine Haar paa, men uden Hoved og Ben og Øjne og alt det, som hører til et ordentligt Dyr, og som Menneskene heller ikke saa godt kan undvære.

Alligevel var de slet ikke i Familie med hver-

andre. Den ene af dem var Barn af en Stjærnekoral, den anden af en Vandmand, den tredje af en Søstjærne. Men den fjerde var en ægte lille Østersunge.

En Dag snakkede de om, hvad de vilde være, naar de blev store.

«Jeg vil være Røver!» sagde Søstjærnebarnet. «Jeg vil gemme mig i Tangskoven og fare løs paa Muslinger og smaa Fisk og alle de Dyr, jeg kan faa Bugt med, og suge dem ud til deres sidste Blodsdraabe.»

«Jeg vil svømme omkring og se smuk ud,» sagde den lille Vandmand. «Og er der nogen, der kommer mig for nær, brænder jeg ham.»

«Jeg er bestemt til noget højere,» sagde Østersungen og saa saa vigtig ud, som det er muligt, naar man hverken har Ansigt eller Øjne.

«Saa—e?» sagde Søstjærnen. «Hvor ved du det fra?»

«Saadan noget er man født med,» svarede Østersungen. «Jeg skal sige jer, jeg er saadan et Slags Husdyr hos Menneskene. Det er aldeles utroligt, saa de sætter Pris paa mig. Allesammen ligger de paa Maven for mig. Nogle af dem bestiller ikke andet end opklække mig og passe mig og sælge mig;

andre bestiller ikke andet end spise mig. De bygger dejlige, store Vandgaarde for mig med Pinde, jeg kan sætte mig fast paa.»

«Saa synes jeg egentlig, det er dig, der staar paa Pinde for Menneskene,» sagde den lille Vandmand. «Men hver sin Lyst. Jeg kunde nu ikke tænke mig noget frygteligere end at sidde fast paa en Pind.»

«Ih, men nej da!» svarede Østersungen. «Maa jeg bede om et roligt og stillesiddende Liv, til jeg skal spises.»

Under alt det sagde Koralbarnet ingenting, men viftede med sine Haar i Vandet og hørte efter de andre. Og ingen af dem tænkte videre over det, for Stjernekorallen var altid den mest stilfærdige af dem, saa de troede ikke, den vilde drive det til noget synderligt. Til sidst sagde imidlertid Søstjernen:

«Naa lille Koral, hvad siger du? Hvad mon der skal blive af dig? Har du tænkt over det?»

«Jeg tænker aldrig paa andet,» svarede Koralbarnet.

«Hillemænd!» sagde Søstjærnen. «Er det tilladt at faa Tankerne at vide?»

«I vilde ikke kunne forstaa dem, om jeg sagde jer dem,» svarede Korallen.

«Tag og prøv ad,» sagde Søstjernen.

Og Østersungen og den lille Vandmand sagde det samme.

«Naar jeg bliver stor, vil jeg bygge en Ø,» sagde Koralbarnet saa.

«En hvad for en en?» spurgte de alle tre i Munden paa hinanden.

«En Ø,» sagde Korallen igen.

«Du er ikke billig,» sagde Søstjernen og lo, saa hele dens lille Krop rystede. «Hvordan vil du bære dig ad med det?»

«Jeg ved det ikke endnu,» sagde Korallen. «Men en Ø vil jeg bygge . . . en rigtig Ø, der dukker op over Vandet, og som staar fast, naar Bølgerne bryder imod den.»

«At du gider!» sagde Østersungen.

«Det gyser i mig, bare jeg hører tale om noget saa fast,» sagde den lille Vandmand.

De drillede den alle tre, men Koralbarnet brød sig ikke en Smule om dem, viftede bare med sine Haar i Vandet og sagde rolig:

«Det skal være en rigtig Ø. En Ø med Palmetræer og Fugle. Rundt om i Vandet skal der svømme Søstjerner og Vandmænd, og Bølgerne skal skylle dem op paa Kysten, og der skal de ligge og

raadne i Solen. Og paa Øen skal der bo Mennesker, som spiser Østers.»

Saa sagde den ikke mere, og da de andre var kede af at drille den, blev de gode Venner igen og svømmede rundt paa den lille Plet i Tangskoven, og aad Dyr, der var endnu mindre end de selv, og glædede sig ved Ungdommen og Livet.

Nogen Tid efter var de fire Børn i Tangskoven blevne voksne.

Østersungen havde faaet Skal. Den sad paa en Klippe paa Havbunden og gabede og lod det salte Vand strømme ind i sig. Søstjærnens Krop var skudt ud i fem spidse Arme, der rakte sig ud i Vandet til alle Sider, saa Dyret lignede den Stjærne, som sidder i Toppen af Juletræet. To Gange var der en Fisk, som havde bidt en af Armene af. Men Søstjærnen brød sig ikke om det. Armen voksede straks ud igen, og saa var Dyret lige saa god som før, krøb rundt i Tangtræerne og blev en vældig Røver, som det havde drømt om i sin Barndoms Dage.

Den lille Vandmand var det ikke gaaet saa godt. En Dag, da den var i Børneselskab et Sted i Tang-

skoven, blev den ædt af en Hval, som kom svømmende med sit brede Gab aabnet. Der var hundrede Tusinde Vandmandsbørn i Selskabet, og de forsvandt allesammen i Hvalens Mave.

Men da Koralbarnet mærkede, at det var ved at blive voksent, svømmede det bort fra den hyggelige Plet, hvor det havde tilbragt sin Barndom, og lod Bølgerne bære sig helt udenfor Tangskoven.

Længe drev den lille Koral omkring og ledte efter et Sted, hvor den gad bo. Til sidst fandt den da et — helt omme paa den anden Side af Bjærget. Der groede ingen Tang. Vandet var klart og rent, salt og dejlig varmt, og der satte den sig fast.

Den fik Arme ligesom Søstjernen, men mange flere, og de sad allesammen i Krans om dens Mund. For nu havde den baade Mund og Mave. Efterhaanden mærkede den, at den blev helt haard og fast forneden og inden i, og før den vidste et Ord af det, havde den et ordentligt Stykke Kalk i sig.

«Nu kommer det!» tænkte den fornøjet. «Det er Begyndelsen til Øen.»

En Dag skød den en Knop ud paa den ene Side, — akurat ligesom Træerne paa Landjorden gør det. Og Knoppen blev til den nydeligste Stjernekoral med Arme og Mund og Mave og Kalkstykke

inden i sig. Men den hang fast sammen med den gamle Koral og sad paa den, ligesom Grenen sidder paa Træet.

Den gamle Koral var svært fornøjet.

«Nu hjælper det!» sagde den. «Nu er vi to.»

Saa fortalte den den nye Koral om Øen, den vilde lave, og den nye Koral var enig med den i, at saadan skulde det være. Og de skød begge to nye Knopper og blev ved saadan, indtil der stod et smukt Koraltræ med mange Grene, som allesammen var fulde af Stjernekoraller. Hele Dagen viftede de med Armene i Vandet og jagede smaa bitte Dyr ind i Munden og aad dem.

En Dag kravlede Søstjernen forbi og blev forundret staaende.

«Sikken et løjerligt Træ med Blomster paa!» sagde den.

«Jeg er ikke noget Træ,» sagde Korallen. «Jeg er en Stjernekoral.»

«Herre Gud — er det dig?» sagde Søstjernen. «Det er da svært, saa du har forandret dig. Jeg kunde saamænd ikke kende dig igen.»

«I lige Maade,» svarede Korallen. «Men vi har jo heller ikke set hinanden, siden vi var Børn. Nu er jeg i Færd med at bygge min Ø.»

«Tænker du endnu paa de Dumheder?» spurgte Søstjernen og lo. «Jeg mente, du var bleven fornuftigere med Aarene. Jeg synes ellers, du ser ud, som om du var et helt Kompagni?»

«Det er jeg ogsaa,» sagde Korallen. «Jeg har sat Knopper og skudt Grene . . . alle de Blomster, du ser, er Koraldyr, som er i Kompagni med mig om Øen.»

«Naa saadan!» sagde Søstjernen. «Du har gjort den til et Aktieforetagende. Det er vist meget fornuftigt af dig, for alene var du saamænd aldrig naaet nogen Vegne. — Kommer I godt ud af det sammen?»

«Udmærket!» svarede Korallen. «Der kan ikke tænkes noget bedre Familieforhold. Vi holder ubrydeligt sammen i tykt og tyndt. Vil du bare tænke dig: naar en af os spiser godt, faar alle de andre ogsaa Fornøjelse af det.»

«Det synes jeg ellers er at drive Kompagniskabet lovlig vidt,» sagde Søstjernen. «Naar jeg havde fundet en lækker Bid for min egen Mund, vilde jeg min Sandten ikke synes om, at den gik i en andens Mave.»

«Du forstaar mig ikke,» sagde Korallen.

«Far vel!» sagde Søstjernen. «Og til Lykke med Øen.»

Men den gamle Koral, som sad nede ved Roden af Træet, hviskede til den af Knopperne, som var nærmest.

«Du er mig, og jeg er dig, og vi kan aldrig skilles. Vi hører sammen og vil det samme . . . vi vil bygge Øen.»

Knoppen sagde det til den næste Knop, og den lod det gaa videre, saa der ikke var et eneste Dyr paa Træet, som ikke vidste Besked med det.

Og mens Træet fik flere og flere Grene, fik Dyrene ogsaa Unger, som svømmede ud i Vandet, smaa bitte, gennemsigtige, runde Tingester med fine Haar paa. De nød deres Frihed, mens de var Børn; men allesammen havde de i deres Hjerter Tanken om Øen, og saa snart de blev voksne, satte de sig fast ved Siden af den gamle Koral, skød Knopper og blev til Træer ligesom den.

«Nu kan jeg ikke mere!» sagde den gamle Koral en Dag.

Rundt om den voksede en hel Skov af Stjernekoraller. Deres hvide Grene var filtrede ind i hinanden, og fra dem alle skinnede de nydeligste Stjerneblomster. De skød bestandig nye Knopper og sendte

Millioner af smaa Koralbørn ud i Verden. Og mens de byggede og byggede ustandseligt, tænkte de altid paa Øen.

Den gamle Koral kunde nok være stolt af sit Værk. For den var jo Tip-Tip-Tip-Tip-Oldemoder til hele Historien.

«Glem ikke Øen!» sagde den.

Saa døde den. Vandet skyllede dens Lig bort, men der, hvor den havde siddet, blev der paa Koralstammen et Mærke som en Stjerne.

Nu gik der mange, mange, mange Aar.

Men det gjorde ingenting. For Havet rullede sine Bølger ustandselig, som det altid havde rullet dem, og Solen skinnede, og Stormen sang, og Tangskovens Kroner viftede i Vandet.

De Tangtræer, mellem hvilke Koralbarnet havde leget, var rigtignok for længe siden rykkede op og skyllede bort; men der var voksede andre op, hvor de stod. Skjoldpadderne, som græssede der, var døde for mange Aar siden, men der kom nye Skjoldpadder i deres Sted. Østersen var væk, Søstjernen var væk, de brogede Fisk, der den Gang svømmede mellem

Træerne, var væk. Om det saa var den vældige Hval, der aad alle Vandmandsbørnene i een Mundfuld, saa havde den faaet en Harpun i Nakken og var dræbt og kogt til Tran.

Men selv om de allesammen var borte, saa var deres Børnebørns Børn der og saa akurat lige saadan ud og bar sig akurat lige saadan ad, saa det var ikke muligt at se nogen Forandring i Tangskoven.

Kun der, hvor Koralbarnet havde sat sig fast for at bygge sin Ø, saa der anderledes ud.

Der var kommen en umaadelig Mængde Koraltræer, og kom bestandig flere. Millioner af smaa Koralbørn svømmede ud i Verden og kom hjem og satte sig fast ved Siden af deres Forældre. Millioner af Dyrene døde. I mange af Koraltræerne var der ikke et eneste levende Dyr, men alle de haarde Kalkgrene var fulde af Stjærner der, hvor de havde siddet.

Og Bølgerne havde væltet de døde Træer og slaaet dem i Stumper og Stykker og kastet dem ind imellem de andre og oven paa de andre. Efterhaanden blev det til en stor og stærk Kalkklippe, og den voksede bestandig; for de nye Koralbørn satte sig fast oven paa de gamle Træer og byggede flittig videre.

En skøn Dag var de naaede tæt op under Overfladen.

«Nu har vi Øen!» sagde de glade til hverandre. «Om nu vores Tip-Tip-Tip-Tip-Tip-Oldemoder havde levet og set den!»

Men de havde glædet sig lidt for tidlig.

Da de nemlig skulde til at vokse op over Vandet, saa kunde de ikke. De smaa Dyr kunde ikke taale, at Solen skinnede paa den, og hvad de saa gjorde, kom de ikke videre.

«Nu skal vi hjælpe jer,» sagde Bølgerne.

Og saa løftede de et Par store Koralblokke op fra Havbunden og kastede dem oven paa de andre.

Nu laa Øen der. Stor var den jo ikke, men hvid og smuk skinnede den i Solen og rundt om den, saa langt man kunde se, var der ikke andet end Vand og Vand og det bare Vand. Og en Dag kom der flyvende en stor, hvid Maage og satte sig paa den.

Paa den Tid hændte det, at Jorden — den store, runde Jord, som sejler i Verdensrummet rundt om Solen med Maanen i Hælene paa sig — var i svært daarligt Humør. Maanen drillede den stadig væk, og den havde endnu ikke forvundet sin Ærgrelse

over Kometen, som gik i Stykker, inden den fik fortalt, hvad den havde set paa sin Rejse.

Da saa Jorden en Dag saa ned ad sin Mave, opdagede den lige ved Ækvator en Knop, som den ikke før havde set.

«Hvad Pokker er nu det?» sagde Jorden ærgerlig.

Det var ikke andet end Koraløen. Men da Jorden fik at vide, hvordan det hang sammen, blev den umaadelig forbitret.

«Nu bliver det min Sandten for galt!» raabte den. «Ikke blot render man her til Nar for en storsnudet Komet og maa finde sig i hver Maanedsdag at blive grint ud af en sølle Maane . . . ikke blot roder Menneskene i mine Indvolde og laver Land til Vand og Vand til Land og skalter og valter, som de har Lyst til! Nu skal man oven i Købet finde sig i, at en Koralunge, som der skal et Forstørrelsesglas til at opdage, laver om paa min Figur og bygger mig en formelig Ø midt i min Mave! Saadant et jammerligt Bløddyr! Men det skal vi dog sætte en Stopper for.»

Og i det samme sænkede den hele Havbunden der, hvor Koraløen laa.

Det kan nok være, der blev en Forskrækkelse!

Øen forsvandt i Havet, og Maagen, der sad paa

den, fløj til Vejrs med et højt Skrig. Koralblokkene styrtede imellem hverandre og gik i Stumper og Stykker. Fisk og Krebs og Skjoldpadder flygtede af Sted, det bedste de kunde, og hvert et Blad i Tangskoven skælvede.

Men da der igen var blevet roligt i Vandet, hviskede Koraldyrene til hverandre:

«Husk paa Øen!»

Og saa tog de ufortrødent fat paa at bygge igen. Da der var gaaet nogen Tid, var de atter oppe ved Overfladen, Bølgerne slyngede vældige Blokke op, og Øen laa der igen.

«Nu skulde da —!» sagde Jorden.

Og saa sænkede den Havbunden mere endnu.

«Husk paa Øen!» hviskede Korallerne.

Og nogen Tid efter laa Øen der igen.

«Kan I blive saadan ved?» spurgte Jorden.

«Det kan vi,» svarede Korallerne.

«Ja — saa giver jeg mig!» sagde Jorden. «For det kan jeg ikke.»

Nu laa Øen der, og nu blev den der. Korallerne byggede ustandselig videre, Bølgerne slyngede flere og flere Blokke op, og den blev bestandig større.

En Dag kom en stor, rund, brun Tingest sejlende og bankede paa dens ene Side.

«Hvem der?» spurgte Korallerne nede fra Vandet.

«Det er mig!» sagde Tingesten.

«Ja — hvem er mig?» spurgte Korallerne igen.

«Kender I ikke mig?» sagde Tingesten. «Jeg er Kokosnødden. Jeg er berømt over hele Verden. Det er mig, der laver Øer, saadan at de kommer paa Landkortet og i Geografien. Der er endogsaa gjort Viser om mig. En af dem begynder saadan:

En Kokosnød
paa Havet flød.»

«Det kan gerne være,» sagde Korallerne. «Men det kender vi ikke noget til. Vi har selv bygget en Ø og aldrig haft Tid til at synge Viser.»

«Ja — det er utroligt, saa megen Uvidenhed der er i Verden,» sagde Kokosnødden. «Naa — har I Jord nok, til at jeg kan slaa Rod og vokse op til en Palme?»

«Aha!» hviskede Korallerne til hverandre. «Det er Palmen!»

Saa bad de den høfligt komme igen om nogen Tid, saa skulde de gøre deres bedste for at skaffe den Jord til at gro i.

«Godt!» sagde Kokosnødden. «Saa driver jeg

rundt i Havet et Aars Tid. Min Skal er saa tyk, at jeg kan taale det.»

Saa drev den af.

Hver Gang der nu var nogen Tang eller døde Fisk og Søstjerner eller saadant noget i Vandet, bad Korallerne Bølgerne, om de vilde slynge det op paa Øen. De gjorde det, og det laa deroppe og raadnede og blev til Jord. Søfuglene kom og lagde deres Gødning, og i Gødningen var der en Kirsebærsten, som slog Rod og voksede op til et smukt lille Træ.

En Dag kom der en stor, hul Træstamme drivende. Da den kom op paa Øen og laa og raadnede, faldt der en hel Del Græsfrø ud af den, og nogen Tid efter var Øen helt grøn. Der var ogsaa to Firben i Træstammen, og de fik Børn og syntes, Øen var rar og hyggelig at bo paa.

Og saa kom Kokosnødden igen.

«Løft mig op!» sagde den til Bølgerne.

Den spirede og blev til et prægtigt Træ. Dens Nødder faldt rundt om, og snart stod der en hel Lund af Kokospalmer paa Øen. Der kom Fugle, som byggede Rede i Træerne, der kom Blomster og Bier og Fluer og Sommerfugle.

En Dag kom der en Mand sejlende i en Baad.

Hans Skib var gaaet under, og han havde drevet

om paa Havet i mange Dage. Han var baade sulten og tørstig, og da han saa Øen, blev han helt vild af Glæde, gik i Land, spiste Kokosnødder og Østers og byggede sig et Hus, hvor han kunde bo, til der kom et Skib, som kunde bringe ham hjem til hans Fædreland.

Men nede i Vandet byggede Korallerne bestandig videre, for de kunde aldrig faa Øen stor nok.

«Ak, om dog vores Tip-Tip-Tip-Tip-Tip-Tip-Tip-Tip-Oldemoder kunde se den!» sagde de til hverandre.

Fire fine Venner.

I Marken lige bag Havegærdet ligger Mergelgraven.

Den er et stort, dybt Hul, fyldt i Bunden med grimt, lysegult Vand. Op ad Skrænterne ligger det bare, gule Græs med smaa og store Sten, som engang imellem gaar løs og ruller ned i Vandet med et Plask.

Og ud over den Skrænt, der vender mod Haven, hænger Nøddetræets Grene. Saa langt ud over Skrænten hænger de, at Drengene aldrig kan faa fat paa Nødderne ude i Spidsen, men maa finde sig i, at de runde, brune Fyre hvert Efteraar plumper ned i Mergelgraven.

Naar Solen brænder rigtig hedt, kommer engang imellem fra Marken en tørstig Ko og stikker

sit store, hornede Hoved ud over Randen og brummer, fordi den ikke kan komme ned til Vandet og drikke, og gaar sin Vej igen. Ellers er der ganske stille ved Mergelgraven.

Men forrige Sommer var der fire Venner, som mødtes øverst oppe paa Skrænten under Nøddehegnet hver Aften, naar Solen gik ned.

Fire underlige Venner var det, for hver Aften var de lige ved at æde hverandre. Men alligevel holdt de Fred og snakkede fornuftig sammen en halv Times Tid.

Den ene var Digesvalen. Den havde sin Rede dybt inde i Skrænten. Lige under Randen var der et sort Hul midt i det gule Grus, det var Døren til Lejligheden. Naar Svalen havde gjort sig færdig for den Dag, kunde den godt lide at sidde lidt udenfor og hvile sine lange, spidse Vinger og stirre ud i Verden.

Den anden var Natsommerfuglen. Den var stor og graa med fire bløde, uldne Vinger, men forfærdelig bange for Svalen. Hele Dagen sad den med sammenlagte Vinger gemt dybt inde under et stort Skræppeblad. Den arbejdede nemlig om Natten; først naar det blev mørkt, fløj den ud, men aldrig

inden Svalen havde sagt Godnat og var krøbet ind i sit Hus.

Den tredje var en væver lille Skovmus, ganske brun med kloge, sorte Øjne. Den havde sin Rede dybt nede i Gærdet, hvor Nøddebuskens Rødder flettede sig sammen til et helt Net. Hver Nat løb den over Gærdet ind i Haven — for den var en Natteravn ligesom Natsommerfuglen.

Skovmusen var umaadelig bange for Pindsvinet, og Pindsvinet var just den fjerde af de fire Venner.

Et lille Stykke fra Musens Hul var en stor Sten rullet ud af Gærdet, og der havde Pindsvinet indrettet sin Hule. Den sov hele Dagen og vaagnede ligesom de to andre af Vennerne først, naar det skumrede. Saa krøb den langs Gærdet helt hen til Laagen, smuttede neden under den ind i Haven og gnaskede i sig alt, hvad den kunde faa Fingre i — Stikkelsbær og nedfaldne Æbler, Snoge og Skrubtudser, Snegle, Nødder, Oldenborrer og Mus.

Naar nu de fire Venner mødtes om Aftenen, saa skulde altsaa Pindsvinet og Musen og Natsommerfuglen ud paa Arbejde, mens Svalen var træt og skulde i Seng.

«Egentlig burde jeg æde dig, Sommerfugl,» sagde

Svalen. «Du er blød og lækker, men jeg gider ikke mere i Aften.»

«Jeg kunde ogsaa magelig æde dig,» peb Musen og kiggede op efter Natsommerfuglen, der rystede som et Espeløv og gemte sig længst oppe under Bladet.

«Og jeg skal med største Fornøjelse æde jer alle tre,» gryntede Pindsvinet. «Musesteg med Natsommerfuglesalat og Svaleragout ovenpaa. Det var ikke saa tosset et Maaltid».

Den smækkede med Tungen og klaprede saa grueligt med sine stærke Tænder, at Musen og Svalen i en Ruf forsvandt i deres Huller, og Natsommerfuglen ikke vidste, hvor den skulde gøre af sig selv i sin Vaande. Pindsvinet gottede sig over deres Angst; men lidt efter sagde den naadig:

«Kom bare frit frem! jeg er ikke oplagt til at spise for Øjeblikket. I Gaar aad jeg tre fede Mus og en lækker lille Lærkeunge».

Men den maatte længe snakke godt for dem, inden Svalen og Musen stak deres Hoveder frem, og Natsommerfuglen kunde den slet ikke lokke ud.

«Nu skal jeg sige jer noget,» sagde Pindsvinet, «det sér ud til Regn i Aften, og det er der nok ingen

af os, der kan lide. Hvad mener I, om hver af os fortalte en Historie?»

«Hvad skulde det være for en Historie?» spurgte Svalen.

«Det skal være en Historie om Mad,» sagde Pindsvinet. «Mad er det bedste, der er til i Verden, og næst efter at spise godt er der ingenting saa hyggeligt som at høre paa en god Fortælling om god Mad.»

«Ak Gud!» sagde Natsommerfuglen.

«Det er da ikke noget at pibe for,» sagde Pindsvinet.

«Der er da noget højere her i Livet,» sagde Svalen.

Men Musen sad og gnavede paa en Nød, der var trillet ned lige foran dens Hul, og sagde ingenting.

«Ja, du bilder dig nu noget ind, fordi du kan flyve,» sagde Pindsvinet. «Men nu har jeg sat mig i Hovedet, at jeg vil høre en Historie om Mad, og jeg synes, I skulde føje mig. Ellers — —»

Den smækkede med Tungen og klaprede med Tænderne, saa det gøs i de andre tre.

«Godt,» sagde Svalen. «Saa fortæller vi. — Men hvem skal begynde?»

«Det skal Natsommerfuglen,» sagde Pindsvinet.

«Gud!» sagde Natsommerfuglen.

«Bare ikke undselig, lille Jomfru,» sagde Pindsvinet. «Loddet har truffet dig. Lad det nu gaa lidt villig.»

«Ja . . . det er ikke det,» sagde Natsommerfuglen. «Jeg skulde saamænd saa gærne . . . men . . .»

«Naa?» sagde Pindsvinet.

«Jeg spiser aldrig,» sagde Natsommerfuglen ulykkelig.

«Nu har jeg mine Bukser fulde!» raabte Pindsvinet.

Og Musen holdt op at tygge, og Svalen krøb næsten helt ud af sin Dør og tittede efter den underlige Fyr, der aldrig spiste.

«Gudbevares,» sagde Svalen. «Jeg har aldrig ment, at Livet var det bare Æderi. Men slet ikke spise — det synes jeg er Overdrivelse.»

«Jeg mener, det er unaturligt,» sagde Musen og tog igen fat paa sin Nød.

«Og jeg tror, det er Løgn,» sagde Pindsvinet.

«Nej,» sagde Natsommerfuglen. «Det er det ikke.»

«Saa fortæl,» sagde Pindsvinet.

Og Natsommerfuglen fortalte.

Natsommerfuglens Historie.

«Engang har jeg spist ligesom andre Dyr, og spist dygtigt. Jeg tror ikke, jeg bestilte nogetsomhelst andet end spise. Men det er saa længe siden, at jeg knap kan huske det. Det var i min tidligste Barndom, jeg var Larve den Gang og saa helt anderledes ud end nu. En lille, blød Orm var jeg, men for hver Dag, der gik, blev jeg større og tykkere. Jeg krøb paa Træernes Blade og aad dem op, saa ikke andet end Ribberne blev tilbage.

Da jeg nogen Tid havde krøbet omkring og ædt, blev jeg Puppe. Jeg havde alle mine seks Ben, som jeg har nu, og mine fire Vinger og mine Øjne og Følehorn; men det var altsammen klistret fast ind til Kroppen paa mig, og jeg var helt overtrukket med Fernis, saa jeg var ganske haard og glat og slet ikke kunde røre mig. Jeg spiste ikke og drak ikke, men hang og dinglede i en lille tynd Traad under en Gren. Det var saamænd den roligste Tid af mit Liv. Jeg havde ingen Bekymringer og ingen Pligter, hang bare i mit Puppehylster og drømte.

Men saa en Aften sprængtes Puppehylstret, og jeg mærkede, jeg kunde strække mine Ben og mine Vinger. Da jeg havde siddet en Stund og summet

mig, fløj jeg ud i Natten . . . en dejlig, stille Nat var det. Alle Fuglene sov rundt om i Buskene, saa der var ingen, der kunde gøre mig Fortræd. Og havde der ogsaa været nogen, saa kunde han ikke set mig. For jeg er mørk som Mørket, hvori jeg flyver. Saa snart Solen staar op, gemmer jeg mig her under Skræppebladet og bliver siddende der hele Dagen. Først naar Solen igen er af Himlen, og Kirkeklokken har ringet den ned, og Mosekonen brygger i Engene, — først saa flyver jeg ud igen.

Men jeg gaar ikke paa Rov, som I andre. Jeg bryder mig ikke mere om Mad . . . jeg har knap nok en Mund og en Mave at putte den i. Hele Natten flyver jeg rundt og leder efter gode Steder at lægge mine Æg paa. Der er ikke Tale om, at jeg kan faa Tid til nogetsomhelst andet i den korte Sommertid.

Der har I min Historie, og naar den ikke handler om Mad, kan jeg ikke gøre ved det.»

— — «Naa,» sagde Svalen, da Natsommerfuglen tav, «jeg tror, jeg forstaar det. Og jeg mener, at Natsommerfuglen er en ædel Skabning, som hæver sig op over det jammerlige Madstræb og vier sit Liv til noget højere.»

Men Musen rystede paa sit lille Hoved.

«Nej,» sagde den. «Jeg bliver ved mit og finder det ganske unaturligt. Jeg kan saa godt som nogen forstaa, at man sørger for sine Børn. Selv har jeg rigtignok ingen endnu, men jeg er kommen af et godt Hjem, hvor alle vi Søskende blev madede og passede paa det bedste, lige til vi blev konfirmerede og selv kunde tjene vort Brød. Men baade min Fader og min Moder spiste da selv deres Mad som ordentlige Folk, og det samme vil jeg skam gøre, selv om jeg faar hele Hullet fuldt af Unger. — Skal jeg sige min oprigtige Mening, saa tror jeg, at Natsommerfuglen har forædt sig, mens den endnu var en lille Pige, og at Vorherre til Straf derfor har lukket dens Mund.»

«Vaas,» sad Pindsvinet gnavent. «Man kan aldrig æde for meget og aldrig for godt. Men gruelìgt maa det være slet ikke at kunne spise. Det ser næsten ud som en Straf, det har Musen Ret i. Men hvis det hænger saadan sammen, saa er Straffen saamænd kommen over Natsommerfuglen, fordi den i hele sin Puppetid hang og ikke gad lukke Munden op og tage for sig af Retterne.»

«Lad os høre, hvad den selv mener,» sagde Svalen.

De kaldte paa den, men den var væk. Imens de talte om den, var den fløjet ud i Natten paa sine bløde, mørke Vinger.

«Jeg er bleven sulten oven paa den Historie,» sagde Pindsvinet. «Lad os gemme de andre til en anden Aften.»

Den skyndte sig langs Hækken hen til Laagen og ind i Haven.

«Det er en mærkværdig Historie,» sagde Svalen. «Den giver Stof til mange dybsindige Tanker.»

Saa gik den ind og sov.

«Historien kan være god nok,» sagde Musen, der havde fundet sig en ny Nød. «Men ingen Historie i den hele vide Verden skal genere min Fordøjelse.»

Næste Aften var det Svalens Tur at fortælle. Men den sagde, at den var træt og ikke oplagt. Pindsvinet truede med at æde den, men Svalen krøb dybt ind i den Gang, der førte til dens Rede, og raabte derinde fra, at saa let gik det da heller ikke.

«Jeg kunde grave dig ud,» sagde Pindsvinet.

«Men det kan nu vente til en anden Gang . . . Saa fortæller Musen.»

«Jeg har aldeles ingenting at fortælle,» sagde Musen og pilede ned i sit Hul.

«I er mig nogle nette Kammerater,» gryntede Pindsvinet. «Natsommerfugl! kan du een til? Men helst en, der er lidt livligere?»

Natsommerfuglen svarede ikke, men fløj ud over Skræppebladet lige forbi Pindsvinets Næse. Den slog med sine bløde, mørke Vinger i Luften og forsvandt mellem Nøddetræerne inde i Haven. Pindsvinet skar Tænder og kiggede efter den, saa det var lige ved at rulle ned i Mergelgraven.

«Bi I bare!» sagde det og luntede langs Hegnet ind under Havelaagen. «Jeg faar nok fat i jer engang, og saa bliver det en anden Historie, kan I tro.»

Der gik flere Aftener, hvor de fire Venner næsten ikke talte sammen. Ingen af dem troede de andre, og især var de bange for Pindsvinet. Svalen sad ikke mere i sin Dør, men gik straks i Seng. Natsommerfuglen fløj ud, saa snart Svalen var inde, og Musen stak ikke saa meget som Næsetippen udenfor sit Hul, før Pindsvinet var langt inde i Haven.

Men saa faldt det i med Regn, den ene Dag

efter den anden og Natten med. De fire Venner kedede sig forskrækkeligt, og en Aftenstund kom de af bare Kedsomhed igen i Snak sammen.

«Dette her er altfor trist, Kammerater,» sagde Pindsvinet. «Naar ingen anden vil, saa skal jeg fortælle en Historie, og det en, som har baade Næb og Kløer.»

«Hvad handler den om?» spurgte Svalen.

«Den handler om Mad,» svarede Pindsvinet, «saadan som Aftalen var. Og det er en lystig Historie. Helten i den er et Næstsøskendebarn af mig, et Pindsvin, som boede herude i Haven paa den anden Side Gærdet. Desuden optræder der fire andre Personer i Fortællingen: en Hund, en Snegl, et Jordbær og en Skruptudse. — Hør nu efter.»

«Undskyld,» sagde Svalen. «Du siger, at dit Næstsøskendebarn boede herinde i Haven. Er hun flyttet maaske?»

«Hun er død,» svarede Pindsvinet.

«Ædt formodentlig?» spurgte Svalen igen, og Musen lo højt og Natsommdrfuglen ganske sagte oppe under Skræppebladet.

Pindsvinet løb hen til Svalens Hul og stak sin Tryne ind i det. Svalen skyndte sig helt ind i Reden, Musen faldt over sine egne Ben, saa hurtig løb den

ned i Hullet, og Natsommerfuglen blev saa angst, at den slet ikke kunde røre sine Vinger.

Lidt efter sad Pindsvinet igen paa sin Plads, og ærgrede sig over sin Hidsighed; for den vilde gerne fortælle Historien. Og da der var gaaet en lille Tid, stak Svalen Hovedet ud af sin Dør, og Musen tittede op af Hullet, og Natsommerfuglen krøb helt ud til Randen af Skræppebladet; for det blev ved at regne, og de vilde allesammen gerne høre Historien.

«Godt Ord igen,» sagde Svalen.

«Vel!» svarede Pindsvinet. «Men ingen fler Uartigheder, eller — —»

«Fortæl!» sagde Musen.

Og Pindsvinet fortalte.

Pindsvinets Historie.

«Det var forrige Sommer, og min Moder har fortalt mig, at det var den varmeste Sommer, hun nogen Sinde havde oplevet. Solen skinnede fra Morgen til Aften, fra Dag til Dag og fra Uge til Uge. Aldrig kom der saa meget som en Draabe Regn. Tidlig hver Morgen jog Vinden Taagen bort, men lige saa snart den havde gjort det, var den træt og gad ikke bestille mere i den Varme, men løb hen og lagde sig.

Og der var heller ingen anden, der gad bestille noget. Gartneren sov til Middag den halve Dag, Fuglene sad og hang paa Grenene, og Hunden laa midt i Gangen og strakte alle fire fra sig og gispede med Tungen ud af Halsen. Engang imellem lukkede den det ene Øje op og skævede ned ad Gangen. Kom der en Flue og satte sig paa dens Næse, baskede den med Halen og sagde Vuf! i Søvne.

Tæt derved, hvor Hunden laa, var Jordbærrene. Der var saa mange af dem, at man kunde plukke sig en svingende Tallerken fuld, bare man tog Bladene lidt til Side. De laa henad Jorden paa tynde Stilke. Helt mørkerøde var de i Hovedet af Varme, og store var de allesammen.

Men et af dem var det bedste. Det var saa rundt og saa rødt, saa saftigt og saa sødt, som intet af de andre, og det vidste godt selv, hvor lækkert det var. Det havde rakt sig helt ud i Gangen paa sin lange Stilk, og der laa det og skinnede i Solen.

«Puh! hvor det er smeltende,» sagde Jordbærret ved sig selv. «Det er lige ved at kvalme for mig. Bare Gartneren snart kom og plukkede mig. Det skulde gøre godt at faa sig en Dukkert i dejlig, fed Fløde.»

I det samme kom en stor, brun, slimet Skrup-

tudse kravlende i Gangen. Den blev staaende foran Jordbærret og stirrede paa det med sine fugtige Øjne.

«Uf!» sagde Jordbærret. «Du er da en ækel Fyr. Hvad glor du efter? Hvad vil du?»

«Ingenting, Deres Naade,» sagde Skruptudsen ydmygt. «De skal saamænd ikke være bange for mig. Min Mave er desto værre ikke indrettet paa Jordbær. Jeg tog mig blot den Frihed at se lidt paa Dem. De sér saa dejlig saftig ud; det gør saa godt i denne Tørke. — Tillader De, at jeg hviler mig lidt under Deres Blade?»

Jordbærret svarede ikke; men Skruptudsen tog dets Tavshed for en Tilladelse og kravlede op under Bladene.

«De skulde ikke tilfældig have set en lille Flue? eller en Snegl?» spurgte den lidt efter. «Naa ikke? Ja undskyld min Paatrængenhed, men jeg er saa sulten.»

«Dumme, grimme Dyr!» sagde Jordbærret.

«Aa ja, saamænd,» sagde Skruptudsen sagtmodig. «Køn er jeg ikke, og stor Forstand har jeg heller ikke at prale af. Men ellers er jeg ganske skikkelig og gør ikke en Kat Fortræd, skønt de allesanmen sparker til mig og træder paa mig. — Men hør nu lidt, Deres Naade: der gaar et Pindsvin og lusker

rundt her i Gangene. Ellers plejer man at kunne være i Fred for det om Dagen, men jeg har hørt det i Dag, saa det maa være paa Benene. Maaske er der nogen, der har jaget det ud af dets Hule. Saadan gik det mig; jeg sad og sov under en Sten, saa kom Gartneren og sparkede den væk, og jeg maatte af Sted. Men skulde Pindsvinet komme, — lad saa være med at forraade mig. Dets Tænder er saa skarpe, og mit stakkels Skind saa blødt.»

Skruptudsen kravlede endnu længere ind under Bladene, og Jordbærret fik ikke Tid til at svare, for i det samme kom Pindsvinet luntende.

«Nej — sikken et nysseligt, lille Jordbær!» sagde det og smækkede fornøjet med Tungen. «Det er rigtig en Bid for mig.»

«Pyt!» sagde Jordbærret. «Jeg er nok ikke for Folk af din Slags. Jeg skal paa Herskabets Bord, drysses i Sukker og dyppes i Fløde og skylles ned med den fineste Sherry. Mærk dig det, og gaa langt uden om mig. Om lidt kommer Gartneren og plukker mig, — jeg kan mærke det i min Stilk; jeg er lige ved at trille af.»

«Jo — Godmorgen!» sagde Pindsvinet. «Det skal vi nappes om — bare ikke for stor paa det, min lille Jomfru! Men for Øjeblikket behøver du

ikke at være bange. Jeg har da ogsaa Levemaade og spiser ikke Jordbær paa fastende Hjerte. Først maa jeg søge mig en Steg op. — Paa Gensyn ved Desserten.»

Saa gik Pindsvinet.

Næppe var det borte, før en stor, sort Snegl kom glidende ganske langsomt med sit Hus paa Ryggen. Den stak sine Øjne i Vejret paa Stilkene og saa sig nysgerrig om.

«Aa — sikken et dejligt Jordbær!» sagde den og viftede med Stilkene og krøb nærmere til det.

«Se dig om, du sorte Snegl! Du taber dit Hus,» sagde Jordbærret.

«Det vil jeg ikke haabe,» svarede Sneglen, «for jeg har hele min Mave i det, og nu faar jeg netop Brug for den.»

Den bed i Jordbærret, som skreg højt og raabte:

«Ak, du min Gud! min Gud! skal jeg nu spises af en væmmelig, simpel Snegl! Jeg, som er det bedste af alle Bærrene i hele Bedet! Bare dog i det mindste Pindsvinet havde ædt mig.»

«Nu skal jeg hjælpe, Deres Naade,» sagde Skruptudsen. «De var rigtignok ikke videre høflig før, men de forraadte mig da ikke til Pindsvinet. Den

ene Villighed er den anden værd, og jeg er desuden sulten.»

Den tog fat i Sneglen og begyndte at æde den.

«Av!» skreg Sneglen.

«Av! av! av!» skreg Jordbærret. «Det er for sent! Det er ude med mig! Selv om Sneglen levner en Bid, bliver jeg kasseret, eller allerhøjst spist af Konen, der plukker mig. Av! av! av!»

Og Jordbærret skreg, fordi Sneglen aad det, og Sneglen skreg, fordi Skruptudsen aad den. Der var et forskrækkeligt Spektakel i Jordbærbedet.

Men lige med eet begyndte Skruptudsen at skrige højere end de to andre. Der var nogen, der bed den i Bagbenene, og da den vendte sig om, saa den lige ind i Pindsvinets runde, sorte Øjne.

«Det kan jeg lide!» sagde Pindsvinet, mens det knasede Skruptudsens Bagben mellem sine stærke Tænder. «Saadan skal det være! Hele Opdækningen paa Bordet, til man kommer: Steg, Mellemret og Dessert!»

Da det havde ædt Skruptudsen, aad det den halve Snegl, som Skruptudsen havde levnet. Og da det havde ædt Sneglen, aad det det halve Jordbær, som Sneglen havde levnet.

«Du har godt af det for din Indbildskhed,» sagde

Pindsvinet og smaskede fornøjet paa det lækre Bær. «Der vanker hverken Sukker eller Fløde eller Sherry den Gang. Du maa tage til Takke med en ganske almindelig Pindsvinemave.»

Da det var besørget, strakte det sig mageligt under Jordbærbladene og lavede sig til en lille Middagslur.»

«Ak Gud ja,» sagde det, «Livet er lyst og lykkeligt.»

Og saa faldt det i Søvn.

— — Da Pindsvinet tav, var der ikke mere at se af Musen end Spidsen af Haarene om dens Snude og ikke mere af Svalen end dens Næb og slet ingenting af Natsommerfuglen.

«Det var en Historie — hvad?» sagde Pindsvinet fornøjet.

«Forfærdeligt!» sagde Natsommerfuglen.

«En rigtig Pindsvinehistorie!» sagde Musen.

Svalen sagde ingenting, men fløjtede ganske sagte.

«Naa, Svale,» sagde Pindsvinet. «Hvad mener du?»

«Der er jo ingen Ende paa den Historie,» sagde Svalen.

«Hvad for noget?» raabte Pindsvinet. «Er der ingen Ende paa den?»

«Hvor blev Hunden af?» spurgte Svalen.

«Hunden — Hunden?» gentog Pindsvinet. «Der var ikke nogen Hund.»

«Jo, der var,» sagde Svalen. «Du sagde selv, at der var en Hund i Historien. Den laa ude i Gangen og sov med det ene Øje.»

«Det er rigtigt,» sagde Musen. «Der var en Hund.»

«Det var der,» sagde Natsommerfuglen.

Pindsvinet tav lidt stille og klaprede grueligt med sine Tænder.

«Ja —», sagde det saa. «Der er en Hund i Historien. Og I kan gerne faa den, hvis I vil. Men jeg siger jer i Forvejen, at jeg daarlig kan taale at tale om den Hund. Den bringer mig i Raseri, og jeg svarer ikke for mig selv, naar jeg er rasende.»

«Jeg bryder mig ikke det mindste om Hunden!» sagde Natsommerfuglen forskrækket.

Musen sagde ingenting; men Svalen krøb et Stykke ind i sin Gang og raabte derinde fra:

«Frem med Hunden!»

«Godt!» sagde Pindsvinet.

Og saa fortalte den videre:

«Spektaklet i Jordbærbedet var saa stort, at Hunden ude i Gangen vaagnede. Den rystede Hovedet og spidsede Øren. Og een, to, tre var den paa Benene.

Akkurat ligesom Pindsvinet havde lukket Øjnene, var der en, som sagde Vuf! lige ind i Øret paa den. Og der stod den store Hund med Halen i Vejret og Ørelapperne løftede og alle de væmmelige, hvide Tænder grinende ind i Pindsvinets forskrækkede Ansigt.

«Vuf!» sagde den endnu engang. «Endelig har jeg fat i dig, din Røver, som stjæler min Herres Jordbær! Nu bider jeg Hovedet af dig. Vuf! Vuf!»

Pindsvinet rullede sig sammen som en Kugle, saa alle Pindene stak i Vejret. Da Hunden sprang til og bed, hylede den højt, og Blodet dryppede ned fra dens Snude. Pindsvinet sagde ingenting, men laa stille og strittede.

«Bi du bare!» sagde Hunden saa. «Jeg skal nok faa fat i dig alligevel.»

Derefter gav den sig til at trille Pindsvinet ned ad Gangen med sine Poter. Engang imellem hylede den, for den stak sig slemt. Men den blev ved at puffe, og Pindsvinet rullede som en Kugle.

Til sidst naaede de ned til Enden af den lange

Gang, hvor der var et Vandhul. Det var ikke dybere, end at Hunden kunde bunde; men det kunde Pindsvinet ikke. Der rullede Hunden det ud, og da det skulde til at drukne og stak Hovedet frem for at snappe efter Vejret, sprang den til og bed det ihjel.»

— — Næppe havde Pindsvinet sagt det sidste Ord, før det for som en rasende hen efter Svalen. Men den var helt nede i sin Rede, og Musen pilede ind over Gærdet, det bedste den kunde paa sine rappe, smaa Ben, og Natsommerfuglen fløj hurtigt ud i Mulmet.

En Aften, nogen Tid efter at Pindsvinet havde fortalt sin Historie, var alle de fire Venner i daarligt Humør. De sad hver udenfor sit Hul og saa mistrøstig ud over Mergelgravens Rand. Ingen af dem følte sig godt tilpas, og Natsommerfuglen var saa daarlig, at den næppe kunde holde sig fast paa Skræppebladet.

«Der er noget i Luften,» sagde Pindsvinet. «Noget ubehageligt. Stikkelsbærrene er væk, og de Skarns Mennesker er begyndt at plukke Æblerne

ned i Stedet for at lade dem dratte af sig selv, saa jeg kan æde dem.»

«Monstro det ikke skulde være det, Menneskene kalder Vinter?» spurgte Musen.

«Jeg véd det ikke,» svarede Pindsvinet. «Jeg er født nu sidste Maj, saa jeg har aldrig oplevet det.»

«Ja, jeg er født i Juni,» sagde Musen, «saa jeg ved heller ingenting. — Ved Natsommerfuglen noget?»

«Ikke det mindste,» sagde Natsommerfuglen.

«Ja, men det véd jeg!» sagde Svalen. «For jeg er ikke fra i Aar, skal jeg fortælle jer. Selv har jeg rigtignok ikke set det, for i Fjor rejste jeg Syd paa med mine Forældre og Søskende, inden Vinteren kom. Men Graaspurven har fortalt mig det.»

«Hvad fortalte Graaspurven?» spurgte Pindsvinet gnaven.

«Den fortalte mig om Vinteren,» sagde Svalen. «Naar alle Bladene er faldne af Træerne, og alle Blomsterne døde, saa kommer Vinteren. Saa er der ingen Fluer i Luften og ingen Myg, ingen Blomster og ingen Bier, ingen Frøer i Engen, ingen Nødder — ingenting. Solen skinner bare engang imellem og slet ikke varmt. Paa Vandet ligger der en haard Skorpe, som hedder Isen; den er saa tyk,

at ingen Fugls Næb kan hugge den igennem. Og hen over Engene og Marken og ind mellem Skovens Træer bliver der lagt et stort Tæppe, som er saa blødt, saa blødt, men saa koldt. Det hedder Sneen. — «Saadan er Vinteren, maa I vide.»

«Vorherre bevares!» sagde Pindsvinet. «Hvad skal man saa spise i den Tid.»

«Man faar ingenting at spise,» svarede Svalen.

«Saa er det nok bedst at kile paa, mens her er noget,» sagde Pindsvinet og skyndte sig ind i Haven.

«Jeg vil virkelig endnu i Nat bære nogle Nødder ned i mit Spisekammer,» sagde Musen. «Det er alle Tider godt at have noget at staa imod med.»

Den gav sig straks i Færd med Arbejdet. Svalen sad lidt og saa til.

«Det er vist meget fornuftigt af dig, Mus!» sagde den. «Jeg vilde gøre lige saadan i dit Sted. Nu behøver jeg det heldigvis ikke. Med det allerførste rejser jeg med hele min Familie og alle mine Venner langt ned mod Syd, til Afrika, hvor der er Sol og evig Sommer. Det er nu det nemmeste for mig. Men hvad vil Natsommerfuglen gøre?»

«Jeg?» sagde Natsommerfuglen med mat Stemme. «Jeg vil ingenting gøre. Jeg forstaar slet ikke, hvad

det er for en Vinter, I snakker om. Jeg har ikke noget med den at gøre.»

Da den havde sagt det, fløj den ud. Men den var saa træt, at den næsten ikke kunde løfte sine Vinger.

Der gik den Nat, og der gik den næste Dag. Vinden ruskede i Grenene, Bladene dryssede ned over Mergelgraven og gyngede paa dens gule Vand som smaa, bitte Baade. Blaaklokkerne ringede Sommeren ud og visnede med det samme. Manden paa Gaarden kørte det sidste Læs Korn ind, og Tærskemaskinen klaprede, saa det hørtes over hele Egnen.

«Uf!» sagde Pindsvinet om Aftenen. «Hvad siger I andre til dette her?»

Baade Musen og Svalen sagde uf! ligesom Pindsvinet, men Natsommerfuglen sagde ingenting, for den var borte.

«Maaske er den rejst,» sagde Musen, — «derhen, hvor Svalen siger, der er evig Sommer.»

«Den Fyr rejser vist ikke langt,» sagde Svalen haanlig. «Der skal anderledes Vingetøj til, kan I tro. — Men i Morgen rejser jeg.»

«Saa bliver vi to ene tilbage,» sagde Pindsvinet og saa arrigt til Musen. «Det bliver muntert. Jeg tror, jeg æder dig.»

Musen forsvandt som et Lyn, og Svalen gjorde det samme.

«Gud véd, hvad Enden paa det bliver,» sagde Pindsvinet til sig selv, mens det luntede ind i Haven. «Naa — tyk og fed er jeg da, Gudskelov, saa jeg staar det vel igennem.»

Næste Aften var Svalen væk.

«Ak ja,» sagde Musen og sukkede. «Hvem der kunde flyve med Svalen. Jeg dør af Angst for al den Is og Sne. Og hvordan mon det er gaaet den stakkels Natsommerfugl.»

«De, der er væk, er væk,» sagde Pindsvinet. «Det nytter ikke at græde over dem. Og du er den aller — allerpæneste af dem allesammen, maa du vide. Kom ud og dans lidt med mig, du lækre lille Skovmus! Jeg fryser. Og saa kan vi bag efter gaa en Tur sammen i Haven. Jeg giver Nødder.»

«Tusind Tak for Indbydelsen,» sagde Musen nede fra sit Hul. «Jeg er bange for, jeg fik det for varmt hos dig. Jeg tror, jeg murer mig inde i mit Hul, til Vinteren er forbi. Nødder har jeg nok af.»

«Det er trist, du er saa mistroisk,» sagde Pindsvinet. «Men saa vil jeg krybe ind under den store Halmstak bag Laden. Jeg vil se, om jeg kan sove fra det hele.»

Næste Aften fløj det sidste, gule Blad fra Nøddehækken ud over Mergelgraven. Musen sad udenfor sit Hul og saa efter det.

«Aa, Herre Gud,» sagde den bedrøvet. «Saa skal jeg ganske ene tage mod den strenge Vinter.»

Den følte sig helt tung om sit lille Musehjerte og længtes ligefrem efter Pindsvinet. Men Pindsvinet kom ikke mere, og Musen satte sig ned i sit Spisekammer og talte sine Nødder.

Og saa kom Vinteren.

Den kom ikke anderledes, end den altid kommer, og de, som ventede den og kendte den, tog rolig og fornuftig imod den. Gartneren bandt Halm om sine Roser og lagde Maatter paa sine Mistbænke. Nogle Mennesker flyttede fra Landet ind i den lune By, nogle satte dobbelte Vinduer op, lagde Tæpper paa Gulvet, fyrede dygtigt i Kakkelovnen og tog en tyk Frakke paa, naar de gik ud at spadsere. Andre sad og krøb sammen i deres Stuer og frøs og saa paa den kolde Kakkelovn, som de ikke havde noget at putte i, og gik paa Gaden og frøs i deres tynde

Tøj, fordi de ikke havde Raad til at købe sig noget, der var tykkere.

Men i det store Kastanjetræ paa Højen langt nede i Haven sad Spurven og sang sin bedrøvelige Vintervise:

Væk hver Fugl i Skovens Hal
— væk de faure Fluer;
Drossel, Munk og Nattergal
fløj væk med deres Fruer.
Væk er Stork og væk er Stær,
væk er een og væk er hver.
Væk, væk, væk,
væk, væk, væk!
Stakkels Spurv maa bie
og fryse og tie.

Bogfinken, som sad ved Siden af, og Musviten, som hoppede i Nøddegangen, og Kragerne ude paa Marken stemmede i med og sang:

«Væk, væk, væk,
væk, væk, væk!»

Og da de var færdige, sang Spurven det andet Vers:

Væk er Sol paa Himlens Blaa
væk er Korn paa Agre
væk er alle Blomster smaa
de fine og de fagre.

Alle Vegne er saa bart,
væk er alt, hvad der er rart —
væk, væk, væk,
væk, væk, væk!
Stakkels Spurv maa bie
og sulte og tie.

Og Bogfinken og Musviten og Kragerne ude paa Marken slog med Vingerne og skreg, det bedste de kunde:

«Væk, væk, væk,
væk, væk, væk!»

Men for den, der ikke kendte Vinteren af Erfaring, kunde den jo være slem nok.

Saadan en Masse Sne! Den laa paa Marken og Engen, paa Gaardens Tag og Nøddebuskens Grene, paa det gamle Stengærde og Skrænten bag ved. Ja, helt op ad Flagstangen paa den ene Side var der Sne, som frøs fast og blev siddende længe. Og Vandet frøs til Is — Vandet i Havet og Vandet i Grøften og Vandet i Mergelgraven.

Men paa Skrænten, hvor de fire Venner mødtes, var der ikke andet end Sne og hist og her et vissent Græsstraa, der stak op af Sneen.

— Og saa gik Vinteren.

Da dens Tid var omme, listede den sig ikke

ganske stille bort som en Mand, der ikke har mere at gøre der paa Stedet og lige saa gerne kan gaa sin Vej først som sidst. Den gjorde tværtimod et gyseligt Spektakel med Storm og Regn og Knagen og Bragen. Og da det altsammen var overstaaet, og enhver kunde se, at Vinteren var borte, kom den af bar Ondskabsfuldhed løbende et Par Gange om Natten og bed i de grønne Blade, der havde været godtroende nok til at springe ud.

Paa den Maade knækkede den Halsen paa mange Anemoner og skaffede fem smaa Drenge og to Piger en ordentlig Snue. Men til sidst turde den ikke komme oftere.

En Morgenstund stak Skovmusen Næsen op af sit Hul og saa sig om.

Græsset groede friskt og kønt paa Stien. Skræppens grønne Blad var allerede ikke saa lille, og Mælkebøtten skinnede saa gult, at det var en Fornøjelse at se paa. Blaaklokkerne var i Knop, Nøddetræerne udsprungne og alt i Orden.

Nede under Skræntens Rand lød der et lystigt «Titeretit!»

«God Dag, Svale!» raabte Musen. «Velkommen hjem og glædelig Sommer! Hvad nyt fra Afrika? Hvordan gik Vinteren?»

«God Dag, Mus!» sagde Svalen. «Glædelig Sommer! Vinteren har jeg ikke mærket noget til. Der var ingenting af den Slags der, hvor jeg var henne. Jeg har gynget mig paa Palmegrene og sunget for sorte Mennesker og boltret mig i Solskin hver evige Dag. — Men hvordan slap du over det?»

«Aa, jeg takker,» sagde Musen. «Det gik an.»

«Hvor var du henne?» spurgte Svalen.

«Jeg var saamænd i mit Hul,» svarede Musen. «Der var jo lidt kedeligt dernede, men ellers lunt og hyggeligt. Mod Slutningen kneb det rigtig nok lidt med Nødderne. Men i Aar er jeg klogere end som saa. Nu begynder jeg i god Tid at samle Vinterforraad, og saa vil jeg se mig om efter en net lille Musekone. Det er naturligvis altid dyrere, naar man er to; men det er da mere hyggeligt, og saa kommer der Børn, og Tiden gaar, uden at man ved, hvor den bliver af.»

«Det kan være rigtigt nok, det, du der siger,» sagde Svalen eftertænksomt. «Og det er jo nu engang saadan Naturens Bud og Menneskenes Bestemmelse. Men det er alligevel ikke saa lige at løbe til med at stifte Familie. Nu har jeg et halvt Aar været fri for Børnevrøvl dernede i Afrika, og jeg er slet ikke dristig ved at begynde paa det igen. Men hvad

er der at gøre ved den Ting? Madamen har allerede lagt Æggene, saa det nytter ikke at mukke.»

«Aa — det maa være dejligt!» sagde Musen og saa drømmende ud mellem det friske, grønne Græs.

I det samme raslede det i det visne Løv ved Siden af, og Pindsvinet stod foran dem.

«Jøsses!» skreg Musen og kom i en Fart ned i Hullet.

Men da den var kommen helt ned til Bunden, skammede den sig, vendte om igen og stak forsigtig Næsen ud.

«God Dag, Pindsvin!» sagde den venligt. «Glædelig Sommer!»

«Glædeligt Vrøvl!» svarede Pindsvinet gnavent. «Jeg syntes, jeg hørte Svalens Stemme?»

«Ja — jeg er her,» sagde Svalen. «Hvordan har du haft det? Lidt skralt med Humøret — hvad? Du ser mig ogsaa noget slunken ud.»

«Nok muligt,» sagde Pindsvinet. «Jeg har heller ingen Ting at være i godt Humør af.»

«Aa hvad,» mente Svalen. «Nu er det jo Sommer. — Hvor har Vorherre ellers haft dig?»

«Jeg har ligget under Halmstakken,» sagde Pindsvinet.

«Hele Vinteren?» spurgte Svalen.

«Ja vel,» sagde Pindsvinet. «Jeg har ligget i Dvale, fortaar I, sovet hele Tiden og tæret paa mit eget Fedt. Det bliver man ikke fed af, kan I nok begribe. I Begyndelsen var det dejligt. Jeg drømte hele Tiden om prægtige Frokoster med de lækreste Musepostejer og grønne Æbler og Stikkelsbærkompot og levende Oldenborrer. Saa efterhaanden gik Drømmene deres Vej, og til sidst var det hele Tiden, som om nogen nappede og kneb mig i mine Indvolde. Nu trænger jeg svært til et godt Maaltid Mad.»

Den satte sig ned og rystede sig. Huden hang løst om Kroppen paa den, dens Øjne var ganske matte, og den saa i det hele saa medtagen ud, at Skovmusen af bar Medlidenhed glemte sin Angst og krøb helt ud af Hullet.

«Hvor er Natsommerfuglen?» spurgte Pindsvinet.

Det var der ingen af de to andre, der vidste.

«Den er død,» sagde en ganske svag lille Stemme oppe under Skræppebladet.

«Herre Gud!» sagde Svalen. «Er den det. Ja, den Vej skal vi jo alle. — Men hvem er ellers du, og hvor ved du det fra?»

«Jeg er Natsommerfuglens Datter,» svarede Stemmen. «Jeg laa i Æg den Gang, Moder døde. Men hun hviskede til mig, at jeg skulde flyve herhen,

naar jeg blev voksen, og fortælle hendes tre Venner, hvordan det var gaaet hende. Det var derfor, hun ikke var bange for Vinteren; hun vidste, at hun skulde dø, naar hun havde sørget for sine Æg. Det var det, hun bad mig fortælle jer.»

«Det var kønt af hende, at hun tænkte paa os,» sagde Svalen og kiggede rørt op under Skræppebladet.

Men Musen løb helt ud paa Stien og saa med tindrende Øjne fra den ene til den anden.

«Er det dog ikke vidunderligt!» skreg den.

«Hvad er det, der er saa vidunderligt, smukke, lille Mus?» spurgte Pindsvinet venligt og flyttede sig en lille Smule nærmere til Musen.

«Det er vidunderligt, saa der er bleven sørget for os allesammen,» sagde Musen. «Tænk jer nu bare, hvordan vi alle fire blev anbragte, den Gang Vinteren skulde komme. Natsommerfuglen skulde dø, saa den blev fri for alle Bekymringer. Pindsvinet laa i Dvale under Halmstakken og tærede paa sit Fedt. Svalen fløj sin Vej fra Is og Sne og det hele, og jeg sad lunt og godt i min Rede med de Nødder, jeg havde samlet. — Er det ikke mageløst fornuftigt indrettet for os allesammen?»

Svalen nikkede, og Natsommerfuglens Datter syntes det samme.

«Vist saa,» sagde Pindsvinet og flyttede sig ganske langsomt endnu nærmere til Musen. «Vist er det fornuftigt indrettet. Overordentlig fornuftigt. Det er ganske rigtigt bemærket, du smukke lille Mus. Men den Slags Tanker har man nu kun hen ad Efteraaret, naar man er fed og mæt. Paa denne Aarstid gælder det om at fodre op til Vinteren, forstaar du — — — og det vil jeg gøre.»

I det samme greb den den uforsigtige lille Mus i Nakken og knaste den mellem sine stærke Tænder. Musen skreg ynkeligt, og Natsommerfuglen var lige ved at dø af Angst oppe under Skræppebladet.

Men Svalen fløj i Vejret med et højt Hvin. Dens ene Vinge slog til Pindsvinet, saa det tabte Balancen og rullede ned ad Skrænten. Plump! sagde det nede i Vandet, og væk var baade Mus og Pindsvin.

Svalen sad helt forvirret paa Skrænten og stirrede ned i Graven, hvor store, runde Ringe trak sig om Stedet, hvor Pindsvinet var druknet.

«Gud forbarme sig, sikken en Ende det tog med Venskabet!» sagde Svalen lidt efter. «At tænke sig

saa hyggeligt vi havde det her i Fjor, og nu er de tre af os døde.»

Natsommerfuglen sagde ikke noget; for den var af en meget fin Konstitution og var frygtelig rystet over det, den havde set.

«Ja — nu er jeg ene tilbage af os fire Venner,» sagde Svalen igen og saa op under Skræppebladet.

Straks efter lettede den paa sine lange Vinger og slog et Slag ud over Mergelgraven. Men saa kom den tilbage igen, skød som en Pil ind under Skræppebladet og snappede Sommerfuglen.

«Du undskylder,» sagde den høflig. «Havde du været din Moder, var det aldrig faldet mig ind. Jeg ved, hvad jeg skylder Venskabet. Men der er lige godt noget i det, Pindsvinet sagde, at enhver maa sørge for sig selv. Og min Kone ligger desværre paa fem Æg og skælder mig Huden fuld, naar jeg ikke kommer med ordentlig Frokost.»

Saa smuttede den ind i sit Hus — — og saa er Historien om de fire, fine Venner ude.